

Ανακοίνωση της Αριστερης Πτέρυγας
για την αποτυχία της συνάντησης Κυπριανου-Ντενκτας

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΛΥΣΕΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

1. Με την αποτυχία της συνάντησης Κυπριανου-Ντενκτας φαίνεται να οδηγείται σε κατάρρευση όχι μόνο η τελευταία προσπάθεια του Γκουεγιαρ για λύση του Κυπριακού αλλά και ολόκληρη η διαδικασία των ενδοκυπριακών συνομιλιών. Η αποτυχία αυτής της συνάντησης που χαρακτηρίστηκε σαν «τελευταία ευκαιρία» για τη δημιουργία μιας ομόσπονδης Κύπρου, φανερώνει για μια ακόμα φορά την ανικανότητα των αστών να λύσουν το εθνικό πρόβλημα.

Μια ανικανότητα για την οποία δεν ευθύνονται απλά οι Κυπριανου και Ντενκτας αλλά τα ασυμβίβαστα συμφέροντα των ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων καπιταλιστών. Οι εσωτερικές και εξωτερικές πιέσεις ήταν αρκετές για να οδηγήσουν στις γνωστές παραχωρήσεις και στη συνάντηση «ψηλού επιπέδου», δεν ήταν όμως αρκετές για να οδηγήσουν σε λύση.

2. Ο βίαιος διαχωρισμός του 74 που επισημοποιήθηκε με την ανακήρυξη του Κράτους Ντενκτας τον Νοέμβρη του 83 και η εθνικιστική έξαρση που ακολούθησε δεν κατάφεραν να εμποδίσουν την ανάπτυξη των τάσεων για επανα-

προσέγγιση στη συνείδηση των εργαζομένων. Αντίθετα τα χτυπήματα που δέχονται οι εργαζόμενοι ενάντια στο βιοτικό τους επίπεδο τους σπρώχνουν σε κοινά ταξικά συμπεράσματα ζωντανεύοντας ξανά την επιδίωξη της επανένωσης της Κύπρου. Είναι μέσα σ' αυτό το κλίμα που πραγματοποιήθηκε η συνάντηση Κυπριανου-Ντενκτας δίνοντας ψεύτικες ελπίδες και τελικά την απογοήτευση.

3. Οι ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι αστοί δεν πρόκειται ν' αντιμετωπίσουν τη νέα αποτυχία με σταυρωμένα τα χέρια. Θα προσπαθήσουν και πάλι να καλύψουν την χρεωκοπία τους με αλληλοκατηγορίες και νέες εθνικιστικές εξάρσεις, εξοπλισμούς και πολεμική ένταση. Αυτό το κλίμα θα χρησιμοποιηθεί και σαν προπέτασμα καπνού για νέες επιθέσεις ενάντια στην εργατική τάξη για να φορτώσουν την κρίση του καπιταλισμού στη ράχη της. Η εθνικιστική προπαγάνδα και η αντεργατική πολιτική θα είναι η επιδίωξη της δεξιάς. Η πρόσφατη εγκατάλειψη από τον Κυπριανου της συνεργασίας του με το ΑΚΕΛ πρέπει να ειδωθεί μέσα σ' αυτό το πλαίσιο.

4. Αντίθετα με τους αστούς οι εργάτες δεν έχουν ξεχωριστά συμφέροντα μεταξύ τους. Δεν έχουν τίποτε να κερδίσουν από το διαχωρισμό και τις εθνικές διαμάχες. Γι' αυτό και παραμένουν η μόνη δύναμη που μπορεί να λύσει το εθνικό πρόβλημα Παραμερίζοντας τους αστούς και τις διαμάχες τους, μπορούν να βάλουν τις βάσεις για τη λύση του Κυπριακού και την κοινή αντιμετώπιση των ιμπεριαλιστικών συνομοσίων ενάντια στην Κύπρο. Τα αριστερά κόμματα της Κύπρου πρέπει να αντικαταστήσουν τις συνομιλίες ανάμεσα στους αστούς με τη συνεννόηση μεταξύ τους για ένα σχέδιο λύσης του Κυπριακού, την κατάληψη της εξουσίας από την αριστερά και την εφαρμογή - του.

5. Η διεκδίκηση της εξουσίας στην Κύπρο από την αριστερά θα βρει την υποστήριξη του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, την Τουρκία και Παγκόσμια. Αυτή η υποστήριξη θα αποτελέσει και τη βάση για την αντιμετώπιση οποιασδήποτε ιμπεριαλιστικής επιβουλής και θα κάμει δυνατή τη χάραξη μιας σοσιαλιστικής πορείας στην Κύπρο.

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Εργατική ενότητα - απάντηση στις επιθέσεις
- Δημόσιοι - Τραπεζικοί — Ε.Χ.Β.
- Η κατάρρευση της κοινοπραξίας
- Το μνημόσυνο του αίσχους
- Οι ευθύνες της Τ/Κ αριστεράς
- Το Κουρδικό Ζήτημα
- Πείνα στην Αφρική
- ΕΛΛΑΔΑ
- Φραγμός στον εθνικισμό

Καταχωρήθηκε η αγωγή των Μουσα-Μουσταφα

Πληροφορούμαστε από το Δικηγορικό Γραφείο των Πατρικίου Παύλου και Σία ότι έχουν καταχωρηθεί αγωγές ενάντια στην Δημοκρατία από μέρους των Τ/Κυπρίων Μουσα-Ονour και Μουσταφα Εμιν σχετικά με την υπόθεση της απαγωγής και παράνομης παράδοσης τους στο καθεστώς Ντενκτας.

Οι αγωγές έγιναν μετά από την παράλειψη της Γενικής Εισαγγελίας, 4 ολόκληρους μήνες μετά την γνωστοποίηση σ' αυτήν της υπόθεσης, να ερευνηθεί και να φέρει μπροστά στο δικαστήριο τους ένοχους της απαγωγής, που ως γνωστό έχει ήδη καταδικαστεί από όλες τις πολιτικές/συνδικαλιστικές δυνάμεις της Κύπρου από εκατοντάδες οργανώσεις του εξωτερικού και από χιλιάδες λαού. Οι διαμαρτυρίες στην Κύπρο κλιμακώθηκαν με ανοιχτές συγκεντρώσεις που οργάνωσε η Αριστερή Πτέρυγα σ' ολόκληρη την Κύπρο τον περασμένο Οχτώβρη.

Με τις αγωγές τους οι δυο Τ/Κύπριοι σοσιαλιστές απαιτούν αποζημιώσεις πέραν των £10.000 ο καθένας για:

— «Απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση στην οποία υποβλήθηκε στις 13 ή 14/8/1984 από μέλη της Αστυνομικής δύναμης της Κυπριακής Δημοκρατίας και / ή άλλους υπηρέτες ή αντιπρόσωπους της κυβέρνησης της Κυπριακής Δημοκρατίας»

— «Παράνομη σύλληψη, κράτηση και φυλάκιση».

— «Παράνομη στέρηση του δικαιώματός τους για «ελεύθερη μετακίνηση μέσα στο έδαφος της Δημοκρατίας και διαμονή σε οποιοδήποτε μέρος της...»

— «Παράνομη και / ή αντισυνταγματική εξορία και / ή εχτοπισμο...»

— «Νόμιμους τόκους και έξοδα».

Σε δήλωσή τους στην εφημερίδα μας οι δυο Τ/Κύπριοι αριστεροί τονίζουν πως οι αγωγές δεν στοχεύουν στην εκδίκαση των προσώπων που ευθύνονται για τα εγκλήματα σε βάρος τους. Στοχεύουν στην προστασία των ιδίων και όλων των Τ/Κυπρίων του Νότου από παρόμοιες ενέργειες στο μέλλον.

Η δίκη και καταδίκη των ενόχων έχει και τεράστια σημασία για ολόκληρο το εργατικό κίνημα, ιδιαίτερα για όσους πιστεύουν στην αρμονική διαβίωση των δυο κοινοτήτων της Κύπρου και πολύ περισσότερο για όσους παλεύουν για το κοινό Μέτωπο των Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων εργαζομένων για μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική. Ο αγώνας των δυο Τ/Κυπρίων πάνω σ' αυτές τις γραμμές τους στοίχισε την εγκληματική μεταχείριση στα χέρια του Ε/Κυπριακού και Τ/Κυπριακού κρατικού μηχανισμού.

Είναι γι' αυτούς τους λόγους που το εργατικό κίνημα πρέπει να αντικρύσει τις αγωγές και την έκβαση τους σαν ένα σημαντικό ζήτημα.

Στο μεταξύ έχουμε πληροφορηθεί από το εργατικό κόμμα της Βρετανίας ότι σε απαντητικές επιστολές του Προέδρου Κυπριανου προς εργατικούς Βουλευτές που διαμαρτυρήθηκαν για την υπόθεση αυτή ο Πρόεδρος διαβεβαιώνει πως «το Σύνταγμα και οι νόμοι της Δημοκρατίας, ιδιαίτερα αυτοί που σχετίζονται με την ελευθερία του προσώπου και τις αρχές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα γίνουν πλήρως σεβαστές από τις Αρχές της Δημοκρατίας και από την Αστυνομία στην περίπτωση του Μ. Ονour, όπως και στην περίπτωση όλων των άλλων πολιτών».

Η έμπραχτη απόδειξη της αλήθειας αυτής της διαβεβαίωσης θα είναι η πλήρης διερεύνηση του θέματος και η παραδειγματική τιμωρία των ενόχων.

Η Αριστερή Πτέρυγα ενημερώνει το λαό

Η Αριστερή Πτέρυγα οργανώνει σειρά από ανοιχτές συγκεντρώσεις σε εργατικές συνοικίες όλων των πόλεων, προαστείων και σε μεγάλες κοινότητες της υπαίθρου μέσα στο Φεβράρη - Μάρτη για να ενημερώσει το λαό για τις θέσεις της πάνω στο Εθνικό Ζήτημα. Οι συγκεντρώσεις αυτές θα ανακοινωθούν μέσα από μαζική διανομή φυλλαδίων και μπροσούρας όπου αναλύονται οι θέσεις της οργάνωσης μας.

Εκτενης ανάλυση στις μεσαίες σελίδες

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

Η ενότητα του εργατικού κινήματος ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Μια σειρά κλάδοι των εργαζομένων που περιορίζονται σήμερα στις υπηρεσίες βρίσκονται σε αντιδίκια με τους εργοδότες και την κυβέρνηση (ΑΗΚ, ΡΙΚ, ΣΥΤΑ, Κυπριακές Αερογραμμές από την πλευρά των Ημικρατικών Οργανισμών, Δημόσιοι Υπάλληλοι και Τραπεζικοί).

Αφτη η αντιδίκια είναι το αποτέλεσμα της σκληρής διαπραγματευτικής στάσης που κρατεί η κυβέρνηση στην ανανέωση των νέων συλλογικών συμβάσεων που έχουν λείξει για τους Ημικρατικούς από το τέλος του '83, ενώ η αντιδίκια της ΠΑΣΥΔΥ έχει προκληθεί από την παρέμβαση της Βουλής σχετικά με τα αιτήματα των Δημοσίων υπαλλήλων. Η άρνηση στην ΠΑΣΥΔΥ να διαπραγματευτεί απευθείας με τον εργοδότη/κυβέρνηση, κι η επιβολή περικοπών σε θέσεις και άλλα ωφελήματα σημαίνει στην ουσία την αμφισβήτηση της υπόστασης της ΠΑΣΥΔΥ σαν εκπροσώπου των δημοσίων υπαλλήλων.

Αυτή η σκληρή στάση της εργοδοσίας/Κυβέρνησης δεν είναι σήμερα που βγαίνει στην επιφάνεια.

Απο τις αρχές του '84 είχε βγάλει η εργοδοσία/Κυβέρνηση τα συμπεράσματα της, ότι ακόμα και με την ελαφρία ανάκαμψη την οποία θα είχε η οικονομία μας το '84-'85 δεν θα μπορούσε να λύσει τα οικονομικά προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζουν όπως τα ελλείμματα στους προϋπολογισμούς, τεράστιο εξωτερικό χρέος, πτώση των επενδύσεων, ελλείμματα στο ισοζύγιο πληρωμών κ.α.

Έτσι ο πρώην Υπουργός Οικονομικών με μνημόνιο του το οποίο κυκλοφόρησε σε όλες τις διευθύνσεις των Ημικρατικών Οργανισμών και στην ΠΑΣΥΔΥ ανέφερε ότι η Κυβέρνηση δεν θα δεχόταν καμία άφξηση των ωφελημάτων των εργαζομένων σαφούς τους τομείς και τους καλούσε να ακολουθήσουν την πολιτική του παγώματος των συμβάσεων και των μισθών.

Το Δ.Ν.Τ. πιέζει

Την πολιτική της κυβέρνησης πρέπει να τη δούμε ακόμα και μέσα στις οδηγίες/πιέσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου προς την Κυβέρνηση που προνοούν περισυλλογή στις Δημόσιες δαπάνες σαν προϋπόθεση για την παροχή δανείων.

Η επίθεση σήμερα ξεκίνησε στον Ημικρατικό, τον Δημόσιο, τομέα και στους τραπεζικούς με την δικαιολογία ότι οι εργαζόμενοι στους τομείς αφτούς είναι ψηλόμεστοι και αποτελούν τον κυριώτερο ανασταλτικό παράγοντα για την λύση των οικονομικών προβλημάτων. Σαφτή της την επίθεση βρήκε η εργοδοσία /Κυβέρνηση συμπαραστάτες τις οργανώσεις των εργοδοτών και των βιομηχάνων, ΟΕΒ και ΚΕΒΕ, γιατί ξέρουν ότι αν καταφέρουν να βγουν νικητές θα προχωρήσουν και στο κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων και στον ιδιωτικό τομέα.

Δίνουν την υποστήριξη

τους οι εργοδότες και οι βιομηχανοί στην κυβέρνηση γιατί οι ίδιοι έχουν αναβάλει την καταμέτρηση επίθεσης τους στους εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα, κυρίως στη βιομηχανία. Ξέρουν ότι σήμερα λόγω της ύφεσης και της τεράστιας οργανωσίας του εργατικού κινήματος δεν μπορούν να επιβάλουν τις συνταγές τις οποίες πήραν από το Δ.Ν.Τ. Προσπάθησαν να το κάνουν το Φεβράριο του '84 στην ανανέωση των συμβάσεων για τους Οικοδόμους, αλλά όταν είδαν τις κινητοποιήσεις των οικοδόμων και τις απειλούμενες γενικές αντιδράσεις κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να επιβληθούν εύκολα πάνω στους εργαζομένους.

Οι απειλές συνεχίζονται

Το μόνο το οποίο συνεχίζουν να κάνουν είναι να απειλούν ότι θα επιβάλουν μέτρα για το «καλό της οικονομίας». Μέτρα όπως την αναπροσαρμογή του τιμάριθμου, την αφαίρεση των πετρελαιοειδών και των έμμεσων φόρων από τον τιμάριθμο, φορολογία 10%, VAT 5%, παγοποίηση συμβάσεων κ.α. μέτρα τα οποία όμως τρέμουν να τα βάλουν σε εφαρμογή λόγω των κινητοποιήσεων που θα υπάρξουν από το εργατικό κίνημα.

Προτιμούν έτσι να μεταθέτουν των αναμέτρηση με το κίνημα σε μια άλλη πιο ευνοϊκή περίοδο γιαφτους γιατί εξ'άλλου διατηρούν ακόμα κάποιο «πάχος» και μπορούν να προσφέρουν μερικά ψίχουλα στους εργαζομένους. Η άνοδος του Τουριστικού ρεύματος το 83-'84, η άφξηση των εξαγωγών, η ανάπτυξη του εθνικού προϊόντος είναι αφτό το οποίο τους επιτρέπει να κάνουν ακόμα παραχωρήσεις.

Όμως οι αστοί και μαζί και η Κυβέρνηση τους βρίσκονται σε τρομερά οικονομικά αδιέξοδα και θέλουν να περισώσουν ότι περισώζεται όσο ακόμα διαρκεί η ανάκαμψη της οικονομίας. Μέσα στο 86 η Παγκόσμια Καπιταλιστική οικονομία θα μπει σε ακόμα πιο βαθειά κρίση με καταστροφικά αποτελέσματα και για την Κυπριακή Οικονομία, σπρώχνοντας έτσι τους αστούς σε ακόμα πιο βαθειά αδιέξοδα.

Πρώτα οι υψηλόμισθοι

Γιαφτους τους λόγους σήμερα προτιμούν να κτυπήσουν τον Ημικρατικό και Δημόσιο Τομέα και τους «ψηλόμεστους» του ιδιωτικού τομέα (τράπεζες). Σ' αυτό τους βοηθά και η κωλοσιεργεία των ηγεσιων σαφούς τους τομείς.

Αντι από το 83 που έληξαν οι συμβάσεις να κινηθούν δυναμικά και να πιέσουν την Κυ-

βέρνηση/εργοδοσία να παρακαθήσει σε διαπραγματεύσεις για να αποσυρθεί το μνημόσιο Βασιλείου, συνεχίζουν για ένα χρόνο τις άκαρπες «ειρηνικές» τους προσπάθειες προκαλώντας την αδιαφορία, την απογοήτευση και την αγανάκτηση στους εργαζόμενους καταφέρουν ακόμα οι εργοδότες και κυβέρνηση να επιβάλουν διάσπαση στο εργατικό κίνημα ρίχνοντας τις ευθύνες για το μεγάλο δημοσιονομικό έλλειμμα και τα οικονομικά προβλήματα γενικά στους μισθούς των εργαζομένων στον Ημικρατικό και Δημόσιο τομέα. Δυστυχώς μέσα σαφή την παγίδα της κυβέρνησης και των εργοδοτών έπεσαν και συνδικαλιστικές οργανώσεις όπως την ΠΕΟ που έπρεπε να γνωρίζει καλύτερα από όλους και να εξήγα στους εργάτες ποιοι πραγματικά ευθύνονται για την κρίση.

Τα Δημοσιονομικά ελλείμματα και τα άλλα οικονομικά προβλήματα δεν είναι αποτέλεσμα των ψηλών μισθών αλλά είναι το αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος παγκόσμια, που μέσα σαφή δεν βρίσκουν διέξοδο οι αστοί. Απο την άλλη τα υπερκέρδη του κεφαλαίου τα σκάνδαλα και οι ατασθαλίες της Κυβέρνησης ανεβάζουν ακόμα πιο ψηλά τα ελλείμματα.

Η ουσία δεν είναι να χαμηλώσουν ή να παγοποιηθούν οι μισθοί στους ψηλόμισθους για να φτάσουν οι χαμηλόμισθοι το επίπεδο τους, αλλά να παλέψουν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις απο κοινου για το καλύτερο βιοτικό επίπεδο των χαμηλά αμειβομένων στον ιδιωτικό τομέα. Γιατι αφτοί οι «ψηλοί» μισθοί είναι αποτέλεσμα της πίεσης των οργανώσεων των Ημικρατικών και Δημοσίων υπαλλήλων μέσα στην περίοδο άνηθης του συστήματος όπου στην παραμικρή πίεση απο μέρους των οργανώσεων αφτών η κυβέρνηση για να διατηρήσει την λειτουργία της κρατικής μηχανής παραχωρούσε τα αιτήματα των οργανώσεων, οδηγώντας τα σαφτό το ύψος.

Στον ιδιωτικό τομέα ακόμα και σε περίοδο ανάκαμψης η φιλοσοφία των οργανώσεων ήταν να διατηρηθούν τα αιτήματα μέσα στα πλαίσια της άφξησης της παραγωγικότητας για το καλό της «Εθνικής Οικονομίας».

Μιας «Εθνικής Οικονομίας» όπου οι κεφαλαιοκράτες την αντιλαμβάνονται σαν την διατήρηση των κερδών τους σε βάρος της εργατικής τάξης, σαν φοροδιαφυγή, σαν εξαγωγή των κεφαλαίων τους στις Ελβετικές τράπεζες.

Η Πολιτική της ΠΕΟ πρέπει ν' αλλάξει

Την πολιτική της η ΠΕΟ την εφάρμοζε έτσι γιατί ήταν δεμένη με την πολιτική της συνεργασίας με τους «πατριώτες» αστούς και δεμένη πιο πρόσφατα με το μίνιμουμ πρόγραμμα, πολιτική που δεν της επέτρεπε μια μαχητική διεκδίκηση των εργατικών αιτημάτων.

Όμως σήμερα με το σπασμο του μίνιμουμ, όπου η αστι-

κή τάξη έδειξε ότι κάνει συμφωνίες με εργατικά κόμματα μόνο και μόνο για να κτυπα το εργατικό κίνημα και να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της αφτη η πολιτική της ΠΕΟ πρέπει να αλλάξει.

Η ίδρυση της νέας συντεχνίας της ΠΕΟ στους Ημικρατικούς οργανισμούς όπου για δεκαετίες ολόκληρες κυριαρχούσε η Δεξία που εκπροσωπούσε τα αστικά συμφέροντα είναι μια σημαντική εξέλιξη, και θα μπορούσε να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στις αντιδίκιες με την κυβέρνηση.

Οι πρόσφατες συνελεύσεις των εργαζομένων στις υπηρεσίες (ΠΑΣΥΔΥ, ΡΙΚ, ΑΗΚ και τράπεζες) έχουν δείξει πως οι εργαζόμενοι έχουν διάθεση να παλέψουν.

Όμως η διάθεση απο μόνη της δεν είναι αρκετή. Πρέπει να συντονίσουμε και να οργανώσουμε την πάλη μας σε όλα τα επίπεδα και σ' όλους τους τομείς.

Αφτό είναι απαραίτητο να γίνει γιατί η Κυβέρνηση μπορεί λόγω ακριβώς αφτης της αγωνιστικής διάθεσης να κάνει ένα βήμα προς τα πίσω, όμως δεν θα τα παρατήσει. Θα βρει μέθοδο να αποπροσανατολίσει το κίνημα απο τις διεκδικήσεις του. Η πιο προσφιλης της μεθόδος είναι η χρησιμοποίηση, του εθνικισμού μέσα απο τα αδιέξοδα της αστικής τάξης στο Εθνικό θέμα για να πετύχει τα σχέδια της.

Να προετοιμάσουμε την αντεπίθεση

Γι' αφτό ο διαχωρισμός της εργατικής τάξης σε ψηλόμισθους και χαμηλόμισθους, σε Δημόσιους και βιομηχανικούς εργάτες μόνο ζημια μπορεί να προσφέρει στο κίνημα.

Οι τομείς των Δημόσιων, Ημικρατικών, Τραπεζικών υπαλλήλων είναι ζωτικής σημασίας. Μέσα στη σύγκρουση με τους αστούς η βοήθεια και η συμπαράσταση που μπορούν να προσφέρουν είναι τεράστια.

Μόνο κάτω απο μια ενότητα που θα έχει σαν άμεσο αποτέλεσμα την δημιουργία ενός συνδικαλιστικού δημοκρατικού Κογκρέσσου, οπλισμένου με ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα διεκδικήσεων, που θα περνουν μέσα απο την κρατικοποίηση εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας θα δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις να αντιμετωπίσουμε την επίθεση της αστικής τάξης και της κυβέρνησης της και να προστατεύσουμε το βιοτικό μας επίπεδο και τις οργανώσεις μας προετοιμαζόμενοι για την αντεπίθεσή μας.

Οι Τραπεζικοί δεν θ' ανεχτούν νέο ξεπούλημα

Οι διαπραγματεύσεις για τα αιτήματα των τραπεζοϋπαλλήλων παίρνουν νέα τροπή μετα απο την χθεσινή συνάντηση της διαπραγματευτικής επιτροπής της ΕΤΥΚ με αντιπροσωπεία του εργοδοτικού συνδέσμου τραπεζών.

Ο μεσολαβητής του υπουργείου φαίνεται να έχει δώσει κάποια συμβιβαστική πρόταση για λύση και στις δυο πλευρές.

Απο την μέχρι τώρα στάση της εργοδοτικής πλευρας φαίνεται καθαρά πως δεν έχουν διάθεση να ικανοποιήσουν τα δίκαια αιτήματα των τραπεζοϋπαλλήλων παρ' όλα τα εκατομμύρια που κερδίζουν και παρ' όλο που οι μέτοχοι παίρνουν μερίσματα γύρω στο 15% χωρίς αυτοί να έχουν κουηήσει καν το δακτυλάκι τους.

Το ύψος των αιτημάτων αυτών που κοπιάσαν για να βγουν αυτά τα κέρδη είναι μόλις 13.7% για δυο χρόνια, όμως η εργοδοσία δεν είναι διαθετική να τα ικανοποιήσει.

Και όχι μόνο δεν είναι διαθέσιμοι να δώσουν αλλά έχουν σαν σκοπο τους να πάρουν πίσω κεκτημένα δικαιώματα.

Το κλίμα που επικρατεί ανάμεσα στην βάση των τραπεζοϋπαλλήλων και ηγετικών στελεχών τους είναι: καμία υποχώρηση στα δίκαια αιτήματα τους. Την απόφαση για τα αιτήματα θα πρέπει να την πάρει η βάση των υπαλλήλων σε γενικές συνελεύσεις πριν επιτευχθεί συμφωνία μεταξυ της ηγεσίας της ΕΤΥΚ και των εργοδοτών και να μην δεχθεί κανένα ξεπούλημα των αιτημάτων της.

Ας σκεφτεί καλά η ηγεσία της ΕΤΥΚ πριν αποφασίσει για υποχωρήσεις. Οι τραπεζοϋπάλληλοι, δεν δέχονται άλλο ξεπούλημα. Θα το αποδείξουν αυτο στο επόμενο συνέδριο.

Τραπεζικός υπάλληλος

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΦΡΑΣΗ

Γιατί όχι λοιπόν;

«Η συνεργασία ενός Κομμουνιστικού Κόμματος μ' ένα αστικό κόμμα είναι πολύ δύσκολη. Ακόμα και η συνεργασία σοσιαλιστών - κομμουνιστών θα ήταν προβληματική.»

«Αν εγκρίνουμε το πρόγραμμα που θα ετοιμαστεί, μπορούμε να συνεργαστούμε με το ΔΗΚΟ, γιατί όχι?»

Οι δηλώσεις αυτές που έκανε ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ δρ. Β. Λυσσαρίδης στη Γενή Ντουζεν στις 22 του Γενάρη σηματοδοτούν την πλήρη ιδεολογική χρεωκοπία της ηγεσίας της ΕΔΕΚ και την ολοκλήρωση της δεξιάς της στρόφης.

Γιατί όχι λοιπόν συνεργασία με το ΔΗΚΟ; Ας αφήσουμε όμως την ίδια την ηγεσία της ΕΔΕΚ να απαντήσει στη δική της ρητορική ερώτηση.

«Το ΔΗΚΟ στην εσωτερική, κοινωνική και οικονομική πολιτική ακολουθεί τους κανόνες της ελεύθερης οικονομίας, στηρίζει το κεφάλαιο και δίνει προνόμια στους εργοδότες. Η πολιτική αυτή έχει την υποστήριξη του ΔΗΣΥ και την ανοχή του ΑΚΕΛ.»

(Από την Έκθεση Δράσης προς το Δ' Συνέδριο. Δημοσιεύεται στο 2ο τεύχος του περιοδικού της ΕΔΕΚ Σοσιαλισμός θεωρία και Πράξη Οκτώβρης 84)

Την ερώτηση του Λυσσαρίδη την απαντά και το ίδιο το καταστατικό του κόμματος του οποίου προεδρεύει:

«Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ δέχεται τη σοσιαλιστική ιδεολογία σαν την κοσμοθεωρία και μέθοδο που καθοδηγεί και φωτίζει την εργατική τάξη και το λαό στην πορεία για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.»

Χρειάζεται μεγάλη φαντασία για να δεχτεί κανένας πως η συνεργασία με το κόμμα που «στηρίζει το κεφάλαιο» αποτελεί μέθοδο «που καθοδηγεί και φωτίζει την εργατική τάξη... στην πορεία για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού».

Κι αν δεχτούμε έστω ότι το καταστατικό αυτό ψηφίστηκε σε μια πολύπλοκη επαναστατική περίοδο που υπήρχαν ακόμα στο κόμμα οι φραξιονιστές (που αποβλήθηκαν ασφαλώς αργότερα) και δεν εκφράζει τώρα την ηγεσία του κόμματος πως συμβαδίζει ο μη αποκλεισμός της συνεργασίας με το ΔΗΚΟ έστω με τις συνεδριακές αποφάσεις του Δ' Συνεδρίου το οποίο ξεκαθάρισε με τους φραξιονιστές αφού τους απαγόρευσε την είσοδο και το διαίωμα έφεσης;

Και πως θα συνεργαστεί ο Λυσσαρίδης με το κόμμα αυτο του κεφαλαίου για το οποίο η ίδια η Έκθεση Δράσης προς το Δ' Συνέδριο αναφέρει:

«στον κοινωνικό και οικονομικό Τομέα η αναζήτησή νέων δομών μας φέρ-

νει σε σύγκρουση με τα κόμματα της δεξιάς ΔΗΚΟ και ΔΗΣΥ»;

Το πιο παράδοξο απ' όλα (και το πιο ύποπτο) είναι πως η δήλωση αυτή γίνεται ένα μόνο μήνα μετά την καταγγελία της συνεργασίας ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ από τον Κυπριανού. Σε μια εποχή που τα μέλη και οι οπαδοί του ΑΚΕΛ έχουν απογοητευτεί και πολλοί αγανακτίζονται με την ηγεσία τους για την παγίδα της συνεργασίας με το ΔΗΚΟ έρχεται η ηγεσία της ΕΔΕΚ προς την οποία φυσιολογικά θα μπορούσαν να στραφούν σαν εναλλακτική διέξοδο να φλερτάρει με την ιδέα της δικής της συνεργασίας με το κόμμα αυτο του κεφαλαίου.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που η ηγεσία της ΕΔΕΚ σώζει τους ηγέτες του ΑΚΕΛ από τα αδιέξοδα της πολιτικής τους.

Όταν ανακοινώθηκε η συνεργασία ΔΗΚΟ — ΑΚΕΛ η ηγεσία της ΕΔΕΚ δεν ζητούσε εξηγήσεις από τους κομμουνιστές γιατί να υποστηρίζουν το κόμμα του κεφαλαίου αλλά ζητούσε εξηγήσεις από τον Κυπριανού γιατί να στηρίζεται στο ΑΚΕΛ. Αργότερα Ακολούθησε την πολιτική της «λαϊκής συμφιλίωσης», του «υπερκομματικού» Προέδρου τους εναγκαλισμούς με τους βιομήχανους, δημιούργησε το Μέτωπο Εθνικής Σωτηρίας (τη δική της συνεργασία με τους αστούς) κι έφτασε να αποκαλεί τον Κυπριανού «εθνική καταστροφή» (ομιλία στο Sunhall) και να υποστηρίζει το λευκό σε περίπτωση που θα δινόταν μάχη τη δεύτερη Κυριακή μεταξύ Κληρίδη — Κυπριανού.

Αυτή η πολιτική επέτρεψε στην ηγεσία του ΑΚΕΛ να μιλά για «μάυρα μέτωπα» κι αφείρεσε κάθε πιθανότητα εκλογικής επιτυχίας του κόμματος. Αυτή την πολιτική σωστα αποκάλυψε τότε η Σοσ. Έκφραση (Ιούλης 82) «Αναπάντεχο ουρανοκατέβαστο δώρο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ».

Φαίνεται πως η ηγεσία της ΕΔΕΚ είναι ανίκανη να βγάλει οποιοδήποτε διδάγμα από το παρελθόν. Αν τότε, όπως και τώρα, καλούσε ανοιχτά το ΑΚΕΛ να εγκαταλείψει το δεξιό Κυπριανού (την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας σήμερα) υπέρ της συνεργασίας των δυο κομμάτων σ' ένα ενιαίο Μέτωπο της Αριστερας για διεκδίκηση της εξουσίας, θα δημιουργούσε ένα σίφουνα προβληματισμού μέσα στις μάζες του ΑΚΕΛ και θα μεταμόρφωνε την ΕΔΕΚ στον κυριώτερο πόλο έλξης της εργατικής τάξης και της νεολαίας, όπως έγινε την περίοδο 74—76.

Φαίνεται όμως πως εκτός από το καταστατικό και τις Συνεδριακές αποφάσεις η ηγεσία της ΕΔΕΚ έχει αποφασίσει να εγκαταλείψει και κάθε προανατολισμό για να γίνει ένα ισχυρό μαζικό κόμμα στην υπηρεσία της οικοδόμησης του σοσιαλισμού.

Δημόσιοι - Ιδιωτικοί Υπάλληλοι
ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Οι αυθαίρετες μονομερείς ενέργειες της βουλής πλήττουν καιρόνια κεκτημένα δικαιώματα και ζωτικά συμφέροντα των Δημοσίων Υπαλλήλων. Η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. έχει καθήκο να παλαίψει με νύχια και με δόντια για να προστατέψει τα συμφέροντα των εργαζομένων μελών της.

Οι αυθαίρετες αυτές ενέργειες της βουλής άρχισαν με την απόρριψη του Νομοσχεδίου για το Ταμείο Ευημερίας των Κρατικών Υπαλλήλων το Δεκέμβριο του 82 και συνεχίστηκαν με την απόρριψη των συμφωνιών της Αναδιάρθρωσης στη Δημόσια Υπηρεσία το Μάρτη του 84 και με τις πρόσφατες αποφάσεις της κατά τη ψήφιση των προϋπολογισμών του 85 που αφορούν την κατάργηση μονίμων θέσεων που

αρκείας (αν χρειαστεί) τότε θέτει σε μεγάλο κίνδυνο τα κεκτημένα δικαιώματα των Δ.Υ. και θα είναι υπόλογη σ' αυτούς.

Το όλο θέμα που δημιούργησε η βουλή, δεν αφορά μόνο τη ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ., αλλά ολόκληρη την Εργατική Τάξη και είναι υποχρέωση όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων να συμπαρασταθούν στη ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. (και η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. να ζητήσει τη συμπαράστασή τους - Η ΔΕ-ΟΚ έχει ήδη στείλει τηλεγράφημα συμπαράστασης) για να αποκατασταθούν οι παραβιασθείσες συλλογικές συμβάσεις στο δημόσιο τομέα. Οι ενέργειες αυτές της βουλής από τη μια καταπατούν θεμελιώδεις συνδικαλιστικές αρχές και από την άλλη ενθαρρύνουν τους ιδιώτες

σθουνητήτων οπισσώδηποτε ομάδες εργαζομένων θα καταλήξει σε μεγιστοποίηση των κερδών των επιχειρημάτων, των εμπόρων και των καπιταλιστών. Οτιδήποτε αφαιρεθεί από τους Δ.Υ. δεν είναι στους μισθώτους που θα πάει, αλλά στες τζέπεσ των καπιταλιστών.

Στο καπιταλιστικό σύστημα, τα σπασμένα της κρίσης, τα πληρώνουν πάντα οι εργαζόμενοι αντί οι κεφαλαιοκράτες αστοί που πραγματικά φταίνε για την κρίση. Έτσι, μετά τους Δ.Υ. το επόμενο θέμα της επίθεσης των αστών θα είναι οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα.

Όλα αυτά, όλες οι συντεχνίες, έχουν καθήκο να τα ξεκαθαρίσουν στους εργαζόμενους

υπάρχουν στους προϋπολογισμούς επι σειράν ετών, ακόμα και θέσεων που ΚΑΤΕΧΟΝΤΑΙ από υπηρετούντες μονίμους Δημοσίους Υπαλλήλους.

Οι Δ.Υ. έχουν όλη τη διάθεση και αγωνιστικότητα για να προστατέψουν τα συμφέροντα τους. Αυτό αποδείχτηκε και στη 2ωρη στάση εργασίας που έγινε στις 10 Ιανουαρίου όπου απήφθησαν τη βροχή και έλαβαν μέρος σύσσωμοι στην πορεία προς τη βουλή. Το απέδειξαν οι Έκτακτοι Δ.Υ. με τη Παγκόσμια συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στες 25 του Γενάρη (απόγευμα) στο οίκημα της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. στη Λευκωσία. Αυτή η αποφασιστικότητα των Δ.Υ. δεν πρέπει να παραγνωριστεί και να μείνει ανεκμετάλλευτη από την ηγεσία της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ.

Στον αγώνα που άρχισε η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. για προάσπιση των συμφερόντων των μελών της, έχει στο πλευρό της όλο το εργαζόμενο δυναμικό της Δημοσίας Υπηρεσίας. Αυτό πρέπει να γίνει συνείδηση στην ηγεσία της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ., να πιστέψει στη δύναμη των εργαζομένων και να προχωρήσει αποφασιστικά στον αγώνα της. Σε καμιά περίπτωση δε θα πρέπει να δειλιάσει ή να αρκεστεί και πάλι σε υποσχέσεις και να αναβάλει τα περιγίαια μέτρα που έχει εξαγγείλει. Αν για οποιοδήποτε λόγο, υποχωρήσει ή δειλιάσει να προχωρήσει και σε απεργία δι-

εργοδότες να καταπατούν τες συλλογικές συμβάσεις μιμούμενοι το άθλιο παράδειγμα της βουλής.

Το κλίμα που τόσο σκόπιμα και έντεχνα καλλιεργήθηκε από τους έμπορους και βιομήχανους κεφαλαιοκράτες σε βάρος των Δ.Υ. θα πρέπει τόσο η ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. όσο και οι άλλες συντεχνίες να το διαλύσουν εξηγώντας στα μέλη τους, τους πραγματικούς σκοπούς των αστών βιομηχάνων.

Η δικαιολογία που φέρνουν οι βιομήχανοι ότι το κρατικό μισθολόγιο είναι η κύρια αιτία για τα δημοσιονομικά Ελλείμματα και κατ' επέκταση τα γενικότερα προβλήματα της οικονομίας του τόπου είναι γελοία. Η οικονομική κρίση είναι αντανάκλαση των αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος και δεν ωφείλεται στους μισθούς των 27 διευθυντών σ' ολόκληρη τη Δημ. Υπηρεσία ούτε στους μισθούς των 155 εργαζομένων σε ψηλές κλίμακες (Α15, Α14). Τα δημοσιονομικά ελλείμματα και η οικονομική κρίση γενικότερα οφείλεται στη φοροδιαφυγή, φοροαποφυγή, στη μεγιστοποίηση των κερδών και στη συσσώρευση πλούτου από τους αστούς κεφαλαιοκράτες και όχι στες απολαβές των μισθοσυντηρητών.

Στην καπιταλιστική κοινωνία, οποιοσδήποτε αποκεφαλισμός των απολαβών των μι-

και να αποκαλύψουν τους πραγματικούς σκοπούς των αστών για να αποφευχθεί η διάσπαση που προσπαθούν να σπείρουν ανάμεσα στους εργαζόμενους του ιδιωτικού και δημόσιου τομέα. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που εργάτες του Ιδιωτικού Τομέα θα πρέπει να παλαίψουν μαζί με τους Δ.Υ. Είναι γι' αυτούς τους λόγους που τώρα απαιτείται περισσότερο από κάθε άλλη φορά η ενότητα των συντεχνιών. Μια ήττα της ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. θα σήμαινε αυτόματα, και την ήττα όλων των εργαζομένων γιατί πολυ δόσκολα θα μπορεί σ οποιαδήποτε συντεχνία να εμποδίσει τους εργοδότες από τη παραβίαση συλλογικών συμβάσεων. Όλες μαζί λοιπον οι συντεχνίες θα πρέπει να συμπαρασταθούν στην ΠΑ.ΣΥ.Δ.Υ. για ν' αποτελέσει τροχόπεδη και να βάλει τέρμα στην επίθεση των αστών που απείλουν ακόμα και την αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή.

Μια τέτοια πολιτική θα συνένωνε όλους τους εργαζόμενους σ' ένα κοινό αγώνα ενάντια στους βιομήχανους, τους εμπορους, τους Τραπεζίτες και θ' αφήνε τους καπιταλιστές ξεκρεμαστούς και αδύναμους να επιφέρουν οποιαδήποτε κτυπήματα στην Εργατική Τάξη.

Μάριος Β. Δημ. Υπάλληλος

Τα καθήκοντα της Τ/Κ αριστερας

Δέκα χρόνια μετά το βίαιο διαχωρισμό Ε/Κ και Τ/Κ και 14 μήνες μετά την ανακήρυξη του «κράτους» Ντενκτάς, οι Τ/κυπριακές μάζες συνειδητοποιούν όλο και περισσότερο πως ο καπιταλισμός δεν μπορεί να λύσει κανένα πρόβλημα, ούτε οικονομικό ούτε κοινωνικό μα ούτε και το εθνικό πρόβλημα.

Μετά την ανακήρυξη είδαμε την Τ/Κ εργατική τάξη να κατεβαίνει σε συλλαλητήριο ενάντια στις αυξήσεις των τιμών και την οικονομική καταπίεση (Γενάρης 84). Κύριοι οργανωτές του συλλαλητηρίου ήταν τα δύο αριστερά κόμματα (Κοινωνικής Απελευθέρωσης και Ρεπουβλικάνικο). Οι αντικειμενικές συνθήκες και η πίεση των μαζών έσπρωξαν τους ηγέτες της αριστεράς σ' ένα ενιαίο μέτωπο δράσης.

Οι λίγες ψευδαισθήσεις που είχαν οι Τ/κυπριακές μάζες για το κράτος τους άρχισαν να ξεθωριάζουν.

Η συνεχιζόμενη όξυνση της οικονομικής κρίσης και η εντεινόμενη αντιπολιτευτική στάση των αριστερών κομμάτων πολλαπλασίασαν τα προβλήματα του Ντενκτάς.

Αυτή η εσωτερική πίεση ήταν ένας από τους καθοριστικούς παράγοντες που έσπρωξαν τον Ντενκτάς να κινηθεί στις γνωστές παραχωρήσεις του σε μια προσπάθεια να στρέψει την προσοχή στο κυπριακό πρόβλημα.

Την ίδια περίοδο ο Οζγκιούρ δήλωνε πως «όσο μας κυβερνούν Ντενκτάς και Κυπριανού δεν μπορεί να υπάρξει λύση». Παράλληλα ο Ντουρτούραν σε άρθρο του στην Ορτάμ μιλούσε για την αναγκαιότητα κοινών κομμάτων και οργανώσεων Τ/Κυπρίων και Ε/Κυπρίων. Η ταξική αναμέτρηση συνεχίστηκε κατά τη διάρκεια του '84 και κορυφώθηκε στο τέλος του χρόνου. Ενώ ο Ντενκτάς προσπαθούσε να «λύσει» το Κυπριακό στη Νέα Υόρκη, οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι κάτω από το βόρος της οικονομικής κρίσης κατέβαιναν σε γενική απεργία που οργανώθηκε κύρια από τα Τ/Κ αριστερά κόμματα.

Συμπερασματικά, ο περασμένος χρόνος ήταν ένας χρόνος όξυνσης των προβλημάτων, οικονομικών και κοινωνικών, για την Τ/Κυπριακή εργατική τάξη. Τα κόμματα και οι οργανώσεις της αναγκάστηκαν έτσι να σκληρύνουν την αντιπολιτευτική τους στάση προς το καθεστώς του Ντενκτάς, στηριζόμενα στην ίδια τη δύναμη της εργατικής τάξης - έστω και σε μικρό βαθμό. Το ζήτημα της ενότητας της αριστεράς βγήκε πολλές φορές στην επιφάνεια από τις ίδιες τες αντικειμενικές συνθήκες, που είναι ήδη υπερώριμες για την υλοποίησή του. Αν καθυστερεί η εφαρμογή του στην πράξη αυτό οφείλεται μονάχα στις ηγεσίες των αριστερών κομμάτων, που παρά την αντιπολιτευτική τους στάση στο τέλος αδυνατούν να δώσουν την εναλλακτική σοσιαλιστική προοπτική και δέχονται τες ασπικές διαδικασίες.

Αυτό το τελευταίο φάνηκε ξεκάθαρα με τες τελευταίες εξελίξεις στο κυπριακό και τη συνάντηση κορυφής. Μάλιστα με την κατάρρευση της συνάντησης ο αρχηγός του Ρεπουβλικάνικου Κόμματος Οζγκιούρ αδυνατώντας να προτείνει μια πειστική διέξοδο το μόνο που είχε να προτείνει είναι «να γίνει μια νέα συνάντηση». Ο δε Μπόζκουρτ του κόμματος Κοινωνικής Απελευθέρωσης επέρ-

ριψε την ευθύνη στην αδιαλλαξία των Ε/Κ. Οι ηγεσίες και των δύο αριστερών κομμάτων δεχόμενοι πως το κυπριακό θα λυθεί στις συνομιλίες των αστών δέχονται έτσι τους χειρισμούς και τες μεθόδους του Ντενκτάς για τη λύση του Κυπριακού.

Είναι αυτό που στο τέλος από τη μια επιτρέπει στον Ντενκτάς να επιπλέει και από την άλλη δημιουργία αυταπάτες στην εργατική τάξη όσον αφορά τες δυνατότητες λύσης μέσα σε καπιταλιστικά πλαίσια.

Η θέση αυτή των ηγετών της αριστεράς τους αφαιρεί τις δυνατότητες για εκλογική νίκη στις ερχόμενες εκλογές του Ιούνη. Αντίθετα τους οδήγησε στο μετριασμό της κριτικής προς τον Ντενκτάς πράγμα που σε συνδυασμό με την γενική αντίληψη που σεβρίζεται στο Νότο ότι για όλα φταίει ο Κυπριανού αυξάνει τις εκλογικές δυνατότητες του Ντενκτάς.

Όμως ανάλογες θέσεις πήραν και οι ηγεσίες των Ε/Κυπριακών αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Και είναι απ' εδώ που ξεκινούν οι ευθύνες τους για το συνεχιζόμενο διαχωρισμό της Ε/Κυπριακής και Τ/Κυπριακής εργατικής τάξης. Γιατί από τη στιγμή που οι ηγεσίες αυτές δέχονται τες μεθόδους των Ε/Κυπρίων αστών δεν μπορούν να βοηθήσουν και να προσφέρουν προς την κατεύθυνση της κοινής δράσης των Ε/Κυπριακών και Τ/Κυπριακών εργατικών κομμάτων και τέλος στη δημιουργία του κοινού μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για τη διεκδίκηση της εξουσίας. Επομένως αν ο Ντεν-

Οι κινητοποιήσεις των Τ/Κ εργαζομένων συνεχίζονται και μετά τη γενική απεργία του Δεκέβρη. Η αποικιακής μορφής οικονομική συμφωνία με την Τουρκία στηρίζεται στην καταπίεση των εργαζομένων.

Οι Τ/Κύπριοι υπάλληλοι της Αγροτικής Τράπεζας - έχει και Τούρκους υπαλλήλους μια και είναι Τουρκική Τράπεζα - απεργούν εδώ και 23 μέρες (φωτογραφία). Αιτία για την απεργία οι χαμηλοί μισθοί -αμείβονται με 33 χιλ. Λ.Τ. το μήνα ενώ οι Τούρκοι υπάλληλοι με 90 χιλ. Λ.Τ. - η μη παροχή 13ου και διάφορα άλλα ωφελήματα.

Την απεργία υποστήριξαν με ανακοινώσεις που έκαμαν η συντεχνία ΝΤΕΒΙΣ και τα αριστερά κόμματα.

Ακόμα σε ένδειξη συμπαράστασης στον αγώνα των απεργών στες 20/1 έκλεισαν για 2 ώρες όλα τα καταστήματα της Κερύνειας.

κτάς συνεχίζει να κρατείται στην εξουσία αυτό οφείλεται στην αδυναμία των ηγεσιών των αριστερών κομμάτων, και των Τ/Κυπριακών αλλά και των Ε/Κυπριακών που αδυνατούν να προτείνουν την σοσιαλιστική προοπτική σαν τη μόνη διέξοδο στα οικονομικά, κοινωνικά και εθνικά προβλήματα.

Σ' αυτή την αλήθεια όμως θα καταλήξουν οι Ε/Κ και Τ/Κ εργάτες, ξεπερνώντας αν χρειαστεί τες ηγεσίες τους, μέσα από τα κτυπήματα των καπιταλιστών και του συστήματος τους.

Ο ρόλος όμως των αριστερών κομμάτων είναι να καθοδηγούν την εργατική τάξη. Έχουν

καθήκο να προχωρούν πέρα από τες εμπειρίες της δείχνοντας τες διεξόδους.

Αυτό το καθήκον καλούνται να εκπληρώσουν σήμερα τα Τ/Κ αλλά και τα Ε/Κ εργατικά κόμματα.

Μουσα Ονour

Χημικές Βιομηχανίες

ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ - ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Η υπόθεση των Ελληνικών Χημικών Βιομηχανιών ξεπέρασε τα όρια του απλου σκανδάλου. Η εγκληματική αδιαφορία της κυβέρνησης κι η αδυναμία της να πάρει κάποια απόφαση για το μέλλον της βιομηχανίας συνιστά πρόκληση και προσπάθεια εξαπάτησης της νομοσύνης της εργατικής τάξης.

Για 8 μήνες, κι αφού 300 εργάτες ριχτηκαν στο δρόμο, δίνονται υποσχέσεις, αναβολές, και ξανα υποσχέσεις, ενώ κάθε μέρα αδράνειες του εργοστασίου στοιχίζει δεκάδες χιλιάδες λίρες.

Τους πρώτους μήνες που έκλεισαν οι Ε.Χ.Β., η κυβέρνηση δικαιολογούσε την αδυναμία της στην έκθεση των εμπειρογνομώνων που «καθυστερούσε». Αργότερα ήρθαν οι «διαβουλευσεις» των αρμοδίων και του υπουργικού και μετά νέα καθυστέρηση του θέματος στη βουλή. Μέχρι που στη συνεδρία της βουλής στες 24 του Γενάρη 85 δόθηκε στην κυβέρνηση νέα προθεσμία ενός μήνα για να καταθέσει όλα τα έγγραφα και στοιχεία που αφορούν τες Ε.Χ.Β., αλλιώς θα πάρει αποφάσεις η ίδια η βουλή.

Και το ζήτημα δεν είναι απλώς ότι η κυβέρνηση καθυστερεί, αλλά αν πραγματικά μπορεί να δώσει τη λύση στο πρόβλημα των Ε.Χ.Β., μια λύση που θα είναι μόνιμη και προς όφελος των εργαζομένων και της κοινωνίας γενικότερα.

Κάτι τέτοιο όμως ανιστρατεύεται τα συμφέροντα της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας» γιατί η κρατικοποίηση της βιομηχανίας κάτω από εργατικό έλεγχο είναι η μοναδική λύση που δεν θα επιτρέξει ξανα την κακοδιαχείριση τες σπατάλες και τέλος τη χρεωκοπία και νέες απολύσεις εργατών.

Για να πετύχουμε όμως την κρατικοποίηση χρειάζεται δυναμικός αγώνας από τους ίδιους τους εργαζομένους, από τα κόμματα και τες οργανώσεις τους. Κι ενώ οι εργάτες απόδειξαν επανειλημμένα αυτή τους τη διάθεση, η ηγεσία τους βρήκε κάθε τρόπο για να σταματήσει τες δικαίες διεκδικήσεις τους ενάντια στις απολύσεις για διεκδίκηση διαχειριστικού ελέγχου και τιμωρία των ενόχων, για επαναλειτουργία του εργοστασίου κάτω από εργατικό έλεγχο.

Αυτή την αδυναμία που

έδειξαν οι συντεχνίες ΠΕΟ-ΣΕΚ από την πρώτη μέρα που παρουσιάστηκε το πρόβλημα έρχονται σήμερα να συνεχίσουν οι ηγέτες των αριστερών κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ. Γιατί τι έχουν κάνει όλη αυτή την περίοδο των 8 μηνών; Γιατί αφήνουν την ηγεσία του Συναγερμού να δημαγωγεί στη Βουλή και στα έντυπα τους αρνούμενοι να προτείνουν τίποτα το διαφορετικό; **ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ Ε.Χ.Β.;**

Τα αριστερά κόμματα έχουν υποχρέωση απέναντι στην εργατική τάξη να παλαίψουν και μέσα και έξω από τη Βουλή για το αίτημα της κρατικοποίησης.

Η πιθανή περίπτωση να αρνηθεί η ηγεσία του Συναγερμού να ψηφίσει κάτι τέτοιο, στη Βουλή θα φανερώσει μπροστά στα μάτια όλου του λαού ότι οι κύριοι αυτοί δεν ενδιαφέρονται για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και της ίδιας της κοινωνίας, αλλά χρησιμοποιούν την περίπτωση των Ε.Χ.Β., απλά και μόνο για δημαγωγία. Η στάση όμως των αριστερών κομμάτων είναι αυτο που τους επιτρέπει να παρουσιάζονται όπως παρουσιάζονται.

Τα εκατομμύρια που σπαταλήθηκαν για να στηθούν οι Ε.Χ.Β. και τα λεφτά που χάνονται καθημερινά πρέπει να τα

πληρώσουν οι πραγματικοί ένοχοι και όχι οι εργαζόμενοι. Η σύσταση μιας διερευνητικής επιτροπής θα αποδώσει προς αυτή την κατεύθυνση μόνο αν σ' αυτή συμμετέχουν και εκπρόσωποι των ίδιων των εργαζομένων στες Ε.Χ.Β. και του συνδικαλιστικού κινήματος γενικά και όχι μόνο κάποιοι τεχνοκράτες που θα διορίσει η κυβέρνηση. Γιατί οι εργαζόμενοι ξέρουν καλύτερα από κάθε «αρμόδιο» τι πραγματικά δεν λειτούργησε σωστά και ποιοι ευθύνονται γι' αυτό.

Οι ηγέτες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ θα πρέπει να αναλάβουν τες ευθύνες τους. Αν οι αστοί αποφάσισαν πως η επαναλειτουργία των Ε.Χ.Β., δεν τους συμφέρει, αυτο δεν ισχύει και για τους εργαζομένους. Τη στιγμή που κινδυνεύει το μέλλον ολόκληρης της Ε.Μ.Ε., είναι αδιανόητο οι αριστεροί ηγέτες να μην απαιτούν την κρατικοποίηση τους και να μην οργανώνουν τους εργάτες για τη δυναμική διεκδίκηση αυτής της λύσης.

Η κρατικοποίηση με τη συμμετοχή και τον έλεγχο από τους εργαζόμενους, τες συντεχνίες και το κράτος, είναι η μοναδική λύση. Διαφορετικά θα συνεχιστεί το εγκλημα των συνεχιζόμενων με ακόμα πιο αρνητικές επιπτώσεις για την εργατική τάξη.

Γιώργος Κάψης

Η Κατάρρευση της Κοινοπραξίας Και τα καθήκοντα της αριστερας

Η καταγγελία της συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ από τον Κυπριανού στις 22 Δεκέμβρη 84 έρχεται να σφραγίσει την πορεία κατάρρευσης της που ξεκινά από την μερα υπογραφής του «Μίνιμουμ προγράμματος». Η σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα κατάρρευση-της έρχεται να αποδείξει για μια ακόμα φορά

το αδύνατο της συνεργασίας μεταξύ των Αριστερων και δεξιων κομμάτων σαν αποτέλεσμα των ασυμφιλίωτων ταξικών διαφορων και συμφερόντων που αυτά τα κόμματα είναι ταγμένα από τη φύση τους - και από τη δομή του καπιταλιστικού συστήματος - να εξυπηρετούν.

και την αδυναμία της να προβάλει μια εναλλακτική προοπτική για την εργατική τάξη.

Μας δείχνει ακόμα τις προθέσεις της αστικής τάξης απέναντι στις μάζες των εργαζομένων όπως εκφράζονται μέσα από την επίθεση αυτή του Κυπριανού που σημαδεύει την απαρχή της σκλήρυνσης της στάσης της αστικής τάξης απέναντι στο εργατικό κίνημα.

Ο Κυπριανού αφού βασί-

στηκε πάνω στους ψήφους των Ακελικών μαζών για να κερδίσει τις προεδρικές, σήμερα — 20 μήνες μόνο μετά την εκλογή του — κλωτσα το ΑΚΕΛ στην προσπάθεια του να εξομαλύνει τις σχέσεις τους με τους αστούς, να μετριάσει τις πιέσεις από πλευράς ΔΗΣΥ, πιστεύοντας ταυτόχρονα και εναποθέτοντας ελπίδες για ενεργότερη παρέμβαση του Αμερικάνικου παράγοντα για λύση του Κυπριακού.

πιο αντιδραστικό κατασκευασμα — τη δημιουργία κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητας. (Δηλαδή μια κυβέρνηση που θα φέρνει σε συνεργασία και τον άλλοτε προδότη Κληρίδη και το κόμμα του το κατ' εξοχήν αστικό κόμμα της Κύπρου)

«Εμεις δεν αποκρύψαμε ποτέ την άποψη μας ότι όλα τα κόμματα και οι πολιτικές δυνάμεις του τόπου πρέπει να τείνουν προς αυτόν τον στόχο, δηλ. μιας Κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητας. Αυτό επιβάλλουν οι περιστάσεις που περνάμε» (Ανακοίνωση του Π.Γ. της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ 28/12/84).

Η τελευταία εμπειρία του «μίνιμουμ», τα νέα αδιέξοδα που μας οδήγησε η δεξιά στο Κυπριακό και η συσσώρευση των κοινωνικοοικονομικών προβλημάτων φέρνει ξανα στο προσκήνιο το ζήτημα της συνεργασίας των δυο αριστερων κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ.

Η επιμονή σε συνεργασίες με την δεξιά αποστρέφει την εργατική τάξη από μια δική της ανεξάρτητη πολιτική για τα δικά της ταξικά συμφέροντα και την αφήνει εκτεθειμένη απέναντι στις επιθέσεις των αστών.

Η εργατική τάξη σήμερα είναι δύναμη (σε αριθμούς, οργάνωση, μόρφωση) όσο ποτέ άλλοτε. Αυτό που χρειάζεται και που επείγει είναι ένα αγωνιστικό πρόγραμμα πάλης και συντονισμός των αγώνων της από μέρους της ηγεσίας-της.

ΜΑΖΟΣ

«Τα αριστερα κόμματα μέρα με τη μέρα σπρωχνονται σε ολοένα και μεγαλύτερη σύγκρουση με τη δεξιά. Στο Βορρα η Αντιπολιτευτική τους δράση γίνεται όλο και πιο έντονη με διαφωνίες σε όλα τα επίπεδα. Στο νότο η συνεργασία ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ είναι ζωντανή μόνο στα χαρτιά και βλέπουμε όλο και πιο συχνά στη βουλη την ΕΔΕΚ και το ΑΚΕΛ να ψηφίζουν μαζί ενάντια στο ΔΗΚΟ-ΔΗΣΥ.

»Στους επόμενους μήνες αυτή η τάση θα δυναμώσει. Γιατί η ρίζα των προβλημάτων βρίσκεται στην καπιταλιστική δομή της κοινωνίας, και το εθνικό πρόβλημα δεν αποτελεί εξαίρεση» (Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ- Απρίλης 84).

Το ότι έστω και τυπικά το σπάσιμο της κοινοπραξίας έρχεται να συμβεί λίγες μέρες πριν από την τελευταία συνάντηση κορυφής μεταξύ των Κυπριανού - Ντενκτάς για λύση του Κυπριακού, καταρρίπτει το πιο

σοβαρό επιχείρημα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ότι η συνεργασία με την δεξιά (ή με τους «πατριώτες» αστούς όπως συχνά αρέσκεται να αποκαλεί το δεξιο ΔΗΚΟ) γίνονταν κύρια για χάρην του εθνικού θέματος.

«Η ηγεσία του ΑΚΕΛ δικαιολογεί για δεκαετίες τώρα τη συνεργασία με την «πατριωτική δεξιά» και την εγκατάλειψη του ταξικού αγώνα στη βάση της λύσης στο εθνικό ζήτημα.

»Πάνω στην ίδια βάση έπεισε και το Φεβρարη του 1983 τις εργατικές μάζες να ψηφίσουν τον Κυπριανού. Με την αστική τάξη στο τιμόνι της Κυπριακής Κοινωνίας είχαμε το πραξικόπημα και την εισβολή. Με τον Κυπριανού στο τιμόνι και την Ακελική ηγεσία συγκυβέρνηση είχαμε την ανακήρυξη του κράτους Ντενκτάς.

»Πόσες ακόμα ήττες πρέπει να δεχτεί η εργατική τάξη, πόσο μακρύτερα από τη λύση πρέπει να σπρώξει την Κύπρο η αστική πολιτική για να κατανοήσει η Ακελική ηγεσία πως οι αστοι όχι μόνο δεν μπορούν να λύσουν το ζήτημα αλλά μας σπρώχνουν ολοταχώς στην καταστροφή;» (Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ Δεκέμβρης 1983)

Στις τελευταίες προεδρικές εκλογές του 83 η ηγεσία του ΑΚΕΛ - του μεγαλύτερου και κατ' εξοχήν εργατικού κόμματός της Κύπρου - αρνούμενη να δώσει το δικό της ταξικό πρόγραμμα για ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης καλούσε τη βάση του κόμματος να ανεβάσει και να στηρίξει στην εξουσία ξανα ένα εκπρόσωπο της δεξιάς και του κεφαλαίου οδηγώντας τη βάση στην απογοήτευση.

Το συνεχές αδιέξοδο στο Κυπριακό και οι συνεχείς προσπάθειες και απόπειρες των αστών για να κτυπήσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων ήταν που έστρεφταν ολοένα τις εργατικές μάζες σε αμφισβήτη-

ση της δεξιάς πολιτικής του Κυπριανού σπρώχνοντας ταυτόχρονα και αναγκάζοντας την ηγεσία του ΑΚΕΛ να βγαίνει σε μια σειρά από ζητήματα στην αντιπολίτευση βάζοντας την Κοινοπραξία σε μια πορεία εντεινόμενης κρίσης (Αναφέρομε ορισμένα τέτοια ζητήματα: 1. Δείκτες Γκουεγιάρ, 2. Λιβανική κρίση, 3. ΕΟΚ και άλλα οικονομικά ζητήματα, 4. Σημεία εργασίας κ.τ.λ.)

Το ότι τελικά και επίσημα η καταγγελία της συνεργασίας έγινε από τον Κυπριανού μας δείχνει την αποθυσμία της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να σπάσει με την πολιτική του παρελθόντος για συνεργασία με την αστική τάξη

Με το σπάσιμο της συνεργασίας και την κατάρρευση της συνάντησης «ψηλού επιπέδου» θάπρεπε η ηγεσία του ΑΚΕΛ να βγάλε τα σωστα συμπεράσματα στο τι θα μπορούσε να εξυπηρετήσει την εργατική τάξη η οποιαδήποτε συνεργασία με τους αστούς και τα κόμματα τους. Εντούτοις όμως και παρα το ότι και η τελευταία συνεργασία άφησε την ηγεσία του ΑΚΕΛ ξανα εκτεθειμένη απέναντι στη

βάση της, επιμένει από τη μια να θέλει να τιμήσει το «συμβόλαιό που υπογράφη με το λαο» παλεύοντας για υλοποίηση του μίνιμουμ προγράμματος - ένα πρόγραμμα που όπως αναλύσαμε (Σ. Έκφραση φύλλο 121, 122) δεν ξεφεύγει καθόλου από τα πλαίσια ενός αστικού προγράμματος.

Από την άλλη το μόνο που βρήκε να προτείνει είναι — ένα

Το μνημόσυνο του αίσχους

Τες μαύρες μέρες του ΕΟΚΑ θηπισμού ξαναζωντανέψε η τελετή του μνημοσύνου του αρχηγού της ΕΟΚΑ Β' Γεώργιου Γρίβα.

Μετα την αναπαράσταση της Χλώρακας, οι θιασώτες και ιδεολόγοι των «Ελληνοχριστιανικών» ιδεωδών αλλά και των φασιστικών μεθόδων φανέρωσαν ξανα την θρασύτητα και την προκλητικότητα τους. Επικεφαλής αυτής της «εθνικής μυσταγωγίας» και του «αγωνιστικού αναβαπτισματος» η ηγεσία του Συναγερμου ακολουθούμενη από τα πιο γνωστα φασιστικά στοιχεία της ΕΟΚΑ Β'.

Με λόγους διαποτισμένους από το δηλητήριο του εθνικισμού οι ομιλήτες (Μπέρτζος και Κληρίδης) της «τελετής» προσπάθησαν, μάταια να απαλύνουν το κατμαυρο παρελθον και να υμνήσουν τα «ηρωικά κατορθώματα» του Γρίβα. Κάτι ανάλογο συνέβη και στο πολιτικό μνημόσυνο του Γρίβα που διοργάνωσε η ΝΕΔΗΣΥ δυο μέρες πριν. Η ίδια αποθράσυνση και ο ίδιος εθνικισμος.

Το ποιος ήταν ο Γρίβας το γνωρίζουν πολυ καλά τόσο ο διευθυντής του «Ελληνικού Βορρα» Μπέρτζος όσο και ο Κληρίδης. Ο πρώτος θα γνωρίζει καλύτερα τη δράση του Γρίβα στην Ελλάδα, κυρίως για τη συνεργασία του πρώτα με τες Γερμανικές και ύστερα με τες Αγγλικές μυστικές υπηρεσίες και τες σφαγες των κομμουνιστων από την οργάνωση Χ του Γρίβα.

Ο Κληρίδης ασφαλώς δεν μπορεί να σβήσει από τη μνήμη κανενος τες σφαγες των Τουρκοκυπριων από τον ίδιο τον Γρίβα και τους «παλληκαράδες» του, ούτε και τα έργα και τες ημέρες της ΕΟΚΑ Β' που είχε ιδρύει και αρχηγο τον Γρίβα. Επομένως ας μην προσπαθει ο Κληρίδης να πείσει ότι «εαν ο Διγενής δεν απέθνησκε θα απελευθέρωνε την Κύπρο από τους Τούρκους» (!!!)

Η αποθράσυνση της δεξιάς είναι τέτοια, ώστε να επιτρέπει στην εφημερίδα που θεώρησε το πραξικόπημα «επάναγκες» να απαιτα να «θέσουν τον Διγενή δίπλα από τον Μακάριο, όπως του αξίζει, για να ξαναγίνουν οι δυο ηγέτες πόλοι έλξης του λαου μας».

Αυτά μεταξύ άλλων έγραψε η Σημερινη την μεθεπομένη του μνημοσύνου όπου μάλιστα κατατέθηκε και στεφάνι εκ μέρους του οκταήμερου Σαμφων.

Η αποθράσυνση αυτή της δεξιάς δεν είναι τυχαία. Είναι δημιουργημα της προκλητικής ανοχής και συμμετοχής (επίσημη υποδοχή

οπαδων του Γρίβα στο αεροδρόμιο) της κυβερνήσεως από τη μια αλλά και της συμπεριφοράς των αριστερων κομμάτων από την άλλη. Γιατί είναι για χρόνια πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά που συντείνει σε τέτοιου είδους φασιστικές εξάρσεις. Μάλιστα σήμερα το ΑΚΕΛ ζητα κυβέρνηση εθνικής ενότητας με συμμετοχή όλων των κομμάτων που εκπροσωπούνται στη Βουλη. Ζητα δηλαδή να συμμετέχει στην κυβέρνηση και η ηγεσία του Συναγερμου - αυτοι δηλαδή που τιμουν τον Γρίβα και ξαναζωντανεύουν τες μαύρες μέρες της τρομοκρατίας.

Αυτή η πολιτική της εθνικής ενότητας απογοητεύει και αποπροσανατολίζει την εργατική τάξη. Αντίθετα μια πολιτική ενότητας της αριστερας θα ενθουσιάζει και θα βοηθήσει την εργατική τάξη να απομονώσει ηγεσίες σαν κι αυτές του Συναγερμου.

Στίχος της «Χαρωνίς» της Λετίτσας 28/1 για το μνημόσυνο. Αυτό που δεν είναι η «Χαρωνίς» είναι η δικαιολόγηση της θέσης (που προβάλεται στην πρώτη σελίδα της ίδιας έκδοσης) για ενότητα με τον Συναγερμο (αυτο στην ουσία σημαίνει η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας), με το κόμμα όλησέ που οργάνωσε το μνημόσυνο το κόμμα που ανεξάρτητος τους δολοφόνους.

Οι προεκλογικές αφίσσες με τις οποίες γέμισαν τους τοίχους τα μέλη της ΕΛΟΝ και του ΑΚΕΛ με τόση ελπίδα για το μέλλον βρίσκονταν ακόμα κολλημένες όταν ο Κυπριανού ανάγγελλε την μονομερή καταγγελία της Συνεργασίας.

ΚΟΥΡΔΟΙ: Εθνική απελευθέρωση και σοσιαλιστική επανάσταση

Ο Κουρδικός λαός, όπως κι οι Παλαιστίνιοι, είναι ένα από τα πιο τραγικά θύματα της σήψης του καπιταλισμού. Για δεκαετίες τώρα υφίστανται κάθε μορφής βάρβαρη καταπίεση, κατατρεγμούς, βασανιστήρια και γενοχτονία ενώ τους αρνιούνται τα πιο βασικά εθνικά δικαιώματα.

Η εθνική απελευθέρωση των Κούρδων, διασπαρμένοι όπως είναι στην Τουρκία, το Ιράκ και την Συρία και σφυροκοπημένοι από τα άλυτα προβλήματα και τις ασυμφιλίωτες αντιφάσεις που συγκεντρώθηκαν στη μικρή αυτή περιοχή της Μέσης Ανατολής, είναι αδιαχώριστη από τη σοσιαλιστική επανάσταση στις χώρες αυτές και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό ολόκληρης της περιοχής.

Καταπίεση

Η πολλαπλή διχοτόμηση των Κουρδικών εδαφών, στα οποία κατοικούσαν για 5,000 χρόνια, ήταν πάρα η φυσιολογική αντίδραση του Κουρδικού λαού δοσμένης της ανικανότητας του καπιταλισμού να προσφέρει οποιαδήποτε σημαντική ανάπτυξη στις περιοχές των Κούρδων (όπως συνέβηκε σ' ολόκληρο τον πρώην αποικιακό κόσμο) και της αδυναμίας των αντιδραστικών καθεστώτων στα οποία ζουν οι Κούρδοι να παράσχουν ένα υποφερτό βιοτικό επίπεδο στις μάζες.

Η διατήρηση ισχυρών εθνικών αισθημάτων και επιδιώξεων δεν ήταν πάρα η φυσιολογική αντίδραση του Κουρδικού λαού δοσμένης της ανικανότητας του καπιταλισμού να προσφέρει οποιαδήποτε σημαντική ανάπτυξη στις περιοχές των Κούρδων (όπως συνέβηκε σ' ολόκληρο τον πρώην αποικιακό κόσμο) και της αδυναμίας των αντιδραστικών καθεστώτων στα οποία ζουν οι Κούρδοι να παράσχουν ένα υποφερτό βιοτικό επίπεδο στις μάζες.

Σ' όλα αυτά προστέθηκε η βάρβαρη εθνική καταπίεση, ιδιαίτερα στην Τουρκία, που εκφράστηκε με την απαγόρευση της γλώσσας και της κουλτούρας και με την άρνηση ότι υπάρχουν Κούρδοι (ο Κεμαλ Ατατούρκ τους απεκάλεσε από το 1922 «Ορσεϊβίους Τούρκους»).

Αντάρτικο

Κάτω από το βάρος της πίεσης από τα πολλαπλά προβλήματα οι Κούρδοι - όπως μια σειρά λαοί του Τρίτου Κόσμου - πήραν εδώ και 60 χρόνια το δρόμο του αντάρτικου πολέμου με στόχο την εθνική απελευθέρωση.

Η καθυστέρηση της κοινωνικής επανάστασης στις χώρες του αναπτυγμένου καπιταλισμού και η μαγνητική επίδραση που εξάσκησαν σ' όλες σχεδόν τις πρώην αποικιακές χώρες οι νικηφόρες επαναστάσεις στην Κίνα στην Κούβα, στο Βιετνάμ στην Νικαράγουα και στην Αφρική συντήρησαν την ταχτική του αντάρτικου σαν την μόνη χειροπιαστή απάντηση στη μιζέρια, την εκμετάλλευση και την καταπίεση.

Η Χούντα του Εβρέν

Στην περίοδο πριν το πραξικόπημα του Εβρέν (Σεπτ. 80) οι Κουρδικές μάζες κλιμάκωσαν τον αγώνα τους που εκφράστηκε και με μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις τον Απρίλιο του 1980.

Η ήττα του Τούρκικου εργατικού κινήματος υπήρξε ιδι-

αίτερα βαρεία για τον Κουρδικό λαό.

Πάνω από 10,000 φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν από τη Χούντα 5,000 εχτελέστηκαν, ενώ η ανεργία, η πείνα και η εξαθλίωση έφτασαν στο αποκορύφωμα.

Η επιβολή του στρατιωτικού καθεστώτος έσπρωξε τους Κούρδους αντάρτες σε μια πολιτική αναδιπλώσης δυνάμεων τόσο λόγω των υποκειμενικών αδυναμιών όσο και για σκοπούς εκπαίδευσης και διεθνοποίησης αλληλεγγύης.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια εκατοντάδες Κούρδοι αντάρτες πολέμησαν μαζί με τους Παλαιστίνιους μαχητές ενάντια στην εισβολή των σιωνιστών δίνοντας στην Παλαιστινιακή επανάσταση 10 νεκρούς, 15 αιχμαλώτους και 100 περίπου τραυματίες.

Οι επιθέσεις που άρχισαν να εξαπολύουν οι Κούρδοι αντάρτες ενάντια στα Τούρκικα στρατεύματα, το καλοκαίρι του 84 που συνεχίζονται μέχρι σήμερα, κι οι συμφωνίες του Τούρκικου καθεστώτος με τους ηγέτες του Ιράν και του Ιράκ για επιθέσεις του Τούρκικου στρατού στα Ιρακινά και Ιρακινά εδάφη δείχνουν πως η δύναμη των Κούρδων αντάρτων είναι ακόμα μεγάλη κι υπολογίσιμη.

Το Κουρδικό μέτωπο αποτελεί σήμερα ένα από τους μεγάλους πονοκεφάλους του Τούρκικου στρατιωτικού καθεστώτος ενώ ταυτόχρονα οι Κούρδοι του Ιράκ και του Ιράν βρίσκονται σε συνεχείς συγκρούσεις με τα αντιδραστικά καθεστώτα που κυβερνούν αυτές τις χώρες.

Διεθνισμός

Όλα αυτά τα δεδομένα φανερώνουν τη σπουδαιότητα και τον χαρακτήρα του ρόλου που έχουν να παίξουν οι Κούρδοι στο ξεδίπλωμα της επανάστασης στην περιοχή. Ο αγώνας τους είναι φυσιολογικά δεμένος με την τύχη όλων, τουλάχιστον, των χωρών όπου κατοικούν οι Κούρδοι.

Χωρίς την ανατροπή των καθεστώτων που κυβερνούν αυτές τις χώρες είναι αδύνατο να κερδίσουν τα εθνικά τους δικαιώματα ιδιαίτερα το δικαίωμα τους για αυτοδιάθεση.

Η δημιουργία ενός Κουρδικού κράτους σ' αυτές τις χώρες αποτελεί ανάθεμα και θανάσιμη απειλή για τα ασταθή καθεστώτα τους.

Όλες μαζί και η κάθε μια ξεχωριστά απ' αυτές τις 4 χώρες έχουν συνωμοτήσει ενάντια στο Κουρδικό Έθνος με τον ένα ή τον άλλο τρόπο σε διάφορες ιστορικές περιόδους.

Όλες έχουν ένα ιστορικό

Χάρτης που δείχνει με σκούρο χρώμα την έκταση του Κουρδιστάν

βάρβαρης καταπίεσης όλων των εθνικών τους μειονοτήτων.

Η περιοχή αυτή είναι εξ άλλου η πιο ευαίσθητη περιοχή για τα Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα λόγω του πετρελαίου της Μέσης Ανατολής και της γειτνίασης με τη Σοβιετική Ένωση.

Οι Κούρδοι αγωνιστές έχουν την ατυχία να είναι μπλεγμένοι σ' όλες τις αντιφάσεις και τα προβλήματα της εποχής μας. Η μοίρα τους είναι συνδεδεμένη σφιχτά με την έκβαση της κοινωνικής επανάστασης στις καπιταλιστικές χώρες και στις υπανάπτυχτες χώρες του 3ου κόσμου όπως και με την εξέλιξη της πολιτικής επανάστασης στα παραμορφωμένα εργατικά κράτη (Συρία).

Είναι γι' αυτό που έχουν και την τύχη ο αγώνας τους να ξεπερνά τα όρια του Κουρδιστάν και να αποχτά μια τεράστια σημασία για την επανάσταση σ' ολόκληρη την περιοχή.

Πολλες πληροφορίες σ' αυτό το άρθρο προήλθαν από συζήτηση με ηγετικό στέλεχος του Κουρδικού Εργατικού Κόμματος (Τουρκίας) τον οποίο κι ευχαριστούμε για την συμβολή του στο ξεκαθάρισμα πολλών απόψεων που εκφράζονται εδώ. (Δ.Μ.)

Το όπλο της ιδεολογίας

Είναι για τον ίδιο λόγο που οι Κούρδοι αγωνιστές, οι Κούρδοι εργάτες και αγρότες δεν είναι αρκετό να οπλιστούν μόνο με πολεμικά όπλα. Τα ιδεολογικά όπλα είναι σήμερα απαραίτητα για τις Κουρδικές μάζες και τους ηγέτες τους.

Η φύση του αγώνα τους που περνά αναγκαστικά μέσα από την ανατροπή μιας σειράς από διαφορετικής φύσης αλληλοσυγκρουόμενα καθεστώτα δεν επιτρέπει την αποστροφή προς την ιδεολογία, τη θεωρία, την ιστορική πείρα που χαρακτηρίζει συνήθως τους αντάρτες.

Όλα αυτά τα όπλα είναι απαραίτητα εξ άλλου για να καθοριστούν οι σωστές συμμαχίες χωρίς τις οποίες η νίκη είναι αβέβαιη κι απειλεί να σκοτώσει τα καλύτερα βλαστήρια του Κουρδικού Έθνους.

Μέσα από την προσπάθεια των ηγετών τους να συμμαχούν με όλα τα Αραβικά καθεστώτα μετέτρεψαν μια κοινωνική επανάσταση σ' ένα εθνικό πόλεμο ενάντια στο Ισραήλ. Αυτός ο προσανατολισμός απόβλεπε ιδεολογικά τις παλαιστινιακές μάζες στα χτυπήματα των Αράβων (Ιορδανία 1970, Συριακή αντεπανάσταση στο Λίβανο, 1976) ενώ έσπρωξε για δεκαετίες την Ισραηλίτικη εργατική τάξη στην αγκαλιά των σιωνιστών από το φόβο του ιερού πολέμου του αραβικού έθνους.

Η Ισραηλίτικη εργατική τάξη όπως κι η εργατική τάξη όλων των χωρών της περιοχής έχει σήμερα αφυπνιστεί. Γι' αυτό φρόντισε η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού και τα κοινά χτυπήματα σ' όλες τις χώρες. Είτε πρόκειται για καθυστερημένες, «αγροτικές» χώρες (Αίγυπτος, Τυνησία, Μαρόκκο, Παγκλαντές, Πακιστάν, Λατ. Αμερική, Νότιος Αφρική) είτε για αναπτυγμένες (Γερμανία, Βρετανία, Γαλλία, Ισπανία) η εργατική τάξη βρίσκεται σήμερα στο προσκήνιο της ιστορίας σαν η πρωταρχική δύναμη που καθορίζει τις εξελίξεις.

Η εργατική τάξη το κλειδί

Η δύναμη κλειδί και για την Κουρδική επανάσταση βρίσκεται στην Τουρκική εργατική τάξη και στην εργατική τάξη του Ιράν, του Ιράκ και της Συρίας.

Κανένα από τα τέσσερα αυτά καθεστώτα δεν είναι σταθερά. Ούτε να λύσουν οποιοδήποτε πρόβλημα, εθνικό, οικονομικό ή κοινωνικό. Οι εργάτες δεν έχουν άλλη διέξοδο από την επαναστατική κινητοποίηση, αργά ή γρήγορα.

Η νίκη ή η ήττα αυτής της εξέγερσης θα εξαρτηθεί εξ ολοκλήρου από την ύπαρξη ενός πειθαρχημένου, καλά οργανωμένου, θεωρητικά και ιδεολογικά ξεκαθαρισμένου επαναστατικού κόμματος που θα προβάλλει το σωστό πρόγραμμα για την κατάληψη και διατήρηση της εξουσίας.

Η απουσία ενός τέτοιου κόμματος στην Τουρκία στέρησε την νίκη από τις Τούρκικες και Κουρδικές μάζες κι οδήγησε το κίνημα στην προσωρινή ήττα το 1980.

Το χτίσιμο ενός τέτοιου κόμματος που θα περιλάβει στο πρόγραμμά του το δικαίωμα του Κουρδικού λαού γι' αυτοδιάθεση είναι το πρωταρχικό καθήκον σήμερα των Τούρκων και Κούρδων εργατών κι αγωνιστών.

Δώρος Μιχαήλ

Διεθνή

ΑΦΡΙΚΗ: Ποιος φταίει για τη λιμοχτονία;

Η Αφρική είναι η πιο πλούσια ήπειρος του πλανήτη μας. Έχει το πιο γόνιμο έδαφος και το πιο πλούσιο υπέδαφος. Η πραγματικότητα όμως είναι φριχτή. Αφτή η γη της επαγγελίας κουβαλάει στις πλάτες της τους πιο φτωχούς κι ασθενικούς ανθρώπους του πλανήτη. Ο μέσος όρος ζωής, δε φτάνει σχεδόν πουθενά τα 60 χρόνια. Σε λίγες μόνο χώρες ξεπερνά τα 50, όταν την ίδια στιγμή σε χώρες όπως η Σομαλία κι η Γκινέα Μπισσάου μόλις που φτάνει τα 39 χρόνια. Ένα εκατομμύριο παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο στην Αφρική, από την ελονοσία, την ιλαρά και την ερυθρά. Ειδικοί οικονομολόγοι και οικολόγοι του Ο.Ο.Σ.Α. και του Ο.Η.Ε. υποστηρίζουν ότι ο θάνατος από πείνα θα χτυπήσει 50 εκατομμύρια Αφρικάνους στα επρχόμενα 10-20 χρόνια.

175 εκατομ. Αφρικάνοι (ο μισός πληθυσμός) βρισκονται κάτω απ' το όριο της φτώχειας ακόμα και μέσα στις συνθήκες υπανάπτυξης που αγκαλιάζουν την Αφρική. 90 εκατομ. παίρνουν με την τροφή τους μονάχα 1000 θερμίδες τη μέρα, όταν ένα ανθρώπινο σώμα χρειάζεται 3000 τη μέρα.

Η Αιθιοπία σήμερα είναι η πιο τραγικά ανάγλυφη περίπτωση λιμοχτονίας στην Αφρική. Η πείνα, η ανομβρία, ο πόλεμος, η έλλειψη υποδομής (δρόμοι κ.τ.λ.) χτυπούν ανελέητα γύρω στα 5 εκατομ. Αιθίοπες. Απ' φτούς υποφέρουν πιο πολύ τα παιδιά. Πριν γίνουν 5 χρόνων το 27% των παιδιών πεθαίνει. Κι

Μπέρντολ Μπρεχτ:
«Οι λιμοχτονίες δεν συμβαίνουν οργανώνονται από τους εμπόρους σιταριού».

όλη η βοήθεια που στέλνεται δεν προκειται να αλλάξει ριζικά την κατάσταση. Ανακουφίζει για λίγο, όμως το πρόβλημα μένει.

Η Αφρική, για αιώνες, ήταν το πιο κερδοφόρο κομμάτι της τεράστιας αποικιακής αυτοκρατορίας που έστησαν οι καπιταλιστικές δυνάμεις.

Αυτό το γεγονός είναι η βάση της σημερινής απελπιστικής κατάστασης στην Αφρική.

Το κίνημα για εθνική απελευθέρωση στα δεκάχρονα του 50, 60 κι 70, ανάγκασε τους ιμπεριαλιστές να δώσουν το λιγότερο «ονομαστική» ανεξαρτησία, στις αποικιακές τους χητήσεις στην Αφρική, υποχωρώντας έτσι απ' την άμεση κι ολοκληρωτική στρατιωτικοαστυνομική καταπίεση κι οικονομική απομύζηση, διασφαλίζοντας όμως τα συμφέροντα τους με το ζυγό της νεοαποικιακής οικονομικής εκμετάλλεψης.

Η διασφάλιση των μητροπολιτικών οικονομικών συμφερόντων περνά μεσ' απ' την εγκατάσταση στην εξουσία των ντόπιων αστικών τάξεων που έχουν καθήκοντα διαχειριστή του ιμπεριαλισμού. Οι εθνικές αστικές συμμορίες που λυμάνονται την ήπειρο, με τις διαφθαρμένες κι εκφυλισμένες κυβερνήσεις τους εξασθενίζουν ακόμα πιο πολύ τη ρημαγμένη κιόλας απ' την παλιά αποικιοκρατία, Αφρική.

Ο αγροτικός χαρακτήρας της Αφρικάνικης οικονομίας

(με έμφαση στη μονοκαλιέργεια), η «Βαλκανοποίηση» της Αφρικής απ' τους «τέως» αποικιοκράτες (γύρω στα 50 εθνικά κράτη που κόβουν στη μέση φυλές, εθνότητες κτλ με αποτέλεσμα τις τοπικές συγκρούσεις και τους εμφύλιους πολέμους) βαθαίνουν το πρόβλημα.

Ο χαρακτήρας και η καθυστέρηση του ερχομού της ανεξαρτησίας στην ήπειρο, η στυγνή πραγματικότητα της καπιταλιστικά αναπτυγμένης δύσης και οι άνισες νεοαποικιακές οικονομικές σχέσεις που υποφέρει η Αφρική, κάνουν αδύνατη μια αναπτυξιακή οικονομική πορεία.

ΟΙ Η.Π.Α., η Ε.Ο.Κ., η Ιαπωνία και τα όργανα τους, Δ.Ν.Τ. και Διεθνής Τράπεζα, με τη πολιτική που ακολουθούν στερούν απ' τις πλατειές μάζες τα βασικά αγαθά και παροχές που χρειάζονται για να κρατηθούν στη ζωή. Όπως συμβαίνει παντού στον Τρίτο Κόσμο, οι τιμές των αγαθών που εξάγουν είχαν μειωθεί απότομα με τη κρίση του 1979 - 83, όταν την ίδια στιγμή οι τιμές των αγαθών που αγόραζαν (κεφαλαιουχικά, βιομηχανικά αγαθά και τρόφιμα) είχαν τινάχτει στα ύψη. Έτσι το χάσμα ανάμεσα στις τιμές του εξαγωγικού εμπορίου (πρώτες ύλες και τρόφιμα) και του εισαγωγικού εμπορίου (βιομηχανικά αγαθά απ' την αναπτυγμένη δύση) έγινε τεράστιο. Το αποτέλεσμα είναι η αδυναμία της Αφρικής να ξεπληρώσει τα χρέη της στους Δυτικούς τοκογλύφους.

Την ώρα που συμβαίνουν όλα τούτα, ο νεοαποικισμός έχει πάρει στα χέρια του, με διάφορες μανούβρες την οικονομική ανάπτυξη της Αφρικής. Ακόμα και η μικρή εκβιομηχάνιση που παρουσιάζεται επιβλήθηκε απ' το νεοαποικισμό, κι όπου έγινε δεν είχε καμιά σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του Αφρικάνικου λαού.

Κλασικό παράδειγμα νεοαποικιακής οικονομικής πολιτικής είναι η κατάσταση που δημιουργήθηκε στο Μάλι, στα χρόνια της μεγάλης ξηρασίας (του 1978 - 73). Τη στιγμή που οι κάτοικοι στις ορεινές περιοχές

πέθαιναν απ' τη πείνα, η εξαγωγή ρυζιού αφήθηκε 500% και του μπαμπακιού 400%. Φυσικά, μια ανάλογη άφηση στην εισαγωγή αγαθών δεν ήταν μέσα στα σχέδια του νεοαποικισμού γιατί θα μείωνε τα κέρδη.

Ρόναλντ Ρήγκαν:
(Για την πείνα στις ΗΠΑ το 1964):

«Μας είπαν πριν τέσσερα χρόνια πως 17 εκατ. Αμερικάνοι πηγαιναν κάθε βράδυ στο κρεββάτι νηστικοί. Λοιπον αυτο πολυ πιθανον να αληθευει. Έκαναν ολοι διαίτα» !!
(Σημ. Σ.Ε. Τώρα διαπλασιάστηκαν αυτοι που κάνουν διαίτα)

Οι τράπεζες, οι συγκοινωνίες, η ενέργεια, η γεωργική παραγωγή, το πλούσιο σε χρυσάφι, διαμάντια, ουράνιο πετρέλαιο κι άλλα ορυχτά υπεδάφους βρίσκεται κάτω απ' τον άμεσο έλεγχο του ιμπεριαλισμού. Τέλος, η τεράστια οικολογική αναστάτωση που αγκαλιάζει μια εκτεταμένη περιοχή ανάμεσα στη Σαχάρα και τον Ισημερινό, είναι αποτέλεσμα της αναρχικής και καταστροφικής πορείας για άμεσο πλουτισμό που εφάρμοσαν οι αποικιοκράτες.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, που οι κοινωνικές αντιθέσεις είναι τεράστιες κι η οικονομική βάση για κοινωνικές μεταρρυθμίσεις είν' ανύπαρκτη, δεν είναι τυχαία η απουσία της ουσιαστικής αστικής δημοκρατίας. Έτσι οι Αφρικάνικες μάζες πέρα απ' τη φτώχεια και το θάνατο από πείνα, αντιμετωπίζουν τη στυγνή καταπίεση που επιβάλλουν τα μονοκομματικά κράτη και οι Βοναρτιστικές στρατιωτικο - αστυνομικές διχτατορίες.

Οι λύσεις που προτείνουν οι αστοί Αφρικάνοι οικονομολόγοι και οι δυτικοί συναδέλφοι τους, είναι ολότελα ουτοπικές. Μέσα στον καπιταλισμό, δεν υπάρχει δρόμος που οδηγά μακριά απ' τον εφιάλητη του σιγούρου θάνατου από πείνα και την έλλειψη στα βασικά βιοτικά αγαθά για τη τεράστια μάζα του Αφρικάνικου πληθυσμού.

Απ' την άλλη, η υποκριτική φιλανθρωπία του δυτικού κόσμου δε μπορεί να θεωρηθεί λύση στο πρόβλημα.

Τη ριζική και μόνιμη λύση στο πρόβλημα θα έκανε πραγματικότητα η υλοποίηση ουσιαστικής ανεξαρτησίας στην Ήπειρο γεγονός που προϋποθέτει την εξαφάνιση των εθνικών αστικών συμμοριών απ' την εξουσία που ασκούν τώρα πάνω στις Αφρικάνικες μάζες, ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονο-

μίας για όλη τη Αφρική που μπορεί να γίνει μονάχα αν καταργηθούν τα σύνορα κι ο έλεγχος της οικονομίας σ' όλες τις φάσεις, απ' τους εργαζόμενους. Όλα τούτα όμως, σημαίνουν την επαναστατική κινητοποίηση του τεράστιου Αφρικάνικου προλεταριάτου για Σοσιαλισμό.

Πράγματι, οι συνθήκες στην Αφρική είναι απόλυτα ώριμες για μια τέτοια πορεία. Οι πρόσφατες αφθόρμητες κινητοποιήσεις για τις αφήσεις στις τιμές στην Αίγυπτο, την Τυνησία, το Μαρόκο οι απεργίες των ανθρακωρύχων στη Νότια Αφρική, δείχνουν ακριβώς τη δύναμη του.

Αντί όμως για τη πορεία για σοσιαλισμό που είναι ο μόνος δρόμος για σωτηρία, η έλλειψη σωστού ιδεολογικού προσανατολισμού και μαζικών επαναστατικών μαρξιστικών κομμάτων, οδηγούν στην αποσπασματική δράση των εργατών που εξαντλείται στις αφθόρμητες και βίαιες εξεγέρσεις χωρίς αποτέλεσμα, ή την ανάρτηκη δράση που παρατείνεται συνέχεια εξαντλώντας την εργατιά και την αγροτιά απ' τη δύναμη τους, ή οδηγά στη δημιουργία Βοναρτιστικών παραμορφωμένων εργατικών κρατών, όπως η Αγκόλα με μέσο όρο ζωής 42 χρόνια, η Μοζαμβίκη με μέσο όρο ζωής 42 χρόνια και μερικές εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ' την πείνα, ή η Αιθιοπία που σήμερα είναι η πιο ανάγλυφη παράσταση της θανατηφόρας Αφρικάνικης πραγματικότητας.

Γιώργος Ζαβρός

Η σπατάλη στη Δύση:

- Οι Αμερικάνοι αγρότες επιδοτούνται για να αφήνουν σχεδόν τη μιση τους γη ακαλλιέργητη για να διατηρηθούν οι ψηλές τιμές.
- Το βουνο απο σιτάρι της ΕΟΚ βάρους 8 τόνων κόστισε £1,000 εκατομμύρια στερλίνες απο το 1976.
- Το βουνο απο βούτυρο κόστισε στην ΕΟΚ £4.5 δισεκατομμύρια.
- Πέρσι 97% της σοδειας πορτοκαλιων στη Ελλάδα καταστράφηκε ως «περίσσευμα» όπως και το 1/3 ολόκληρης της σοδειας ντομάτων της Ευρώπης.
- Στις Η.Π.Α. και την ΕΟΚ οι έρευνες για στρατιωτικούς σκοπους καταναλώνουν 45 δολλάρια κατα κεφαλην κάθε χρόνο. Μόνο 11 δολλάρια ξοδεύονται για ιατρική έρευνα.
- Σε παγκόσμιο επίπεδο για κάθε 10,000 ανθρώπους υπάρχουν τώρα 556 στρατιώτες αλλα μόνο 85 γιατροί.

ΠΑΝ 1985

Κάτω η Χούντα του Πινοσετ!

ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ

Το αιμοσταγές δικτατορικό καθεστώς του Πινοσετ έχει μπει στο δωδέκατο χρόνο ζωής του, ενώ κορυφώνονται συνεχώς οι μαχητικές κινητοποιήσεις του χιλιανού εργατικού κινήματος.

Η αγωνιστικότητα των μαζών αυξάνει μέρα με τη μέρα παρά την ένταση των καταπιεστικών μέτρων του καθεστώτος για συγκράτηση της - μέτρα, που ταυτόχρονα αντανακλούν την αδυναμία της δικτατορίας να επιβληθεί.

Είναι τέτοια η βία, η τρομοκρατία και η εξαθλίωση των μαζών που δεν έχουν να επιλέξουν οτιδήποτε άλλο από το δρόμο του αγώνα.

Ο εντεκάχρονος απολογισμός του σημερινού καθεστώτος έχει να επιδείξει πάνω από 40.000 πολιτικών κρατουμένων που δολοφονήθηκαν ή εξαφανίστηκαν. Κατά τη διάρκεια του 1984 δολοφονήθηκαν πάνω από 100 πολίτες και 5.000 κλείστηκαν στες φυλακές. Η δολοφονική δράση της χούντας επεκτείνεται ακόμα και στο εξωτερικό με κυνηγητό χιλιανών εξοριστών.

Οι ξυλοδαρμοί στους δρόμους και τα βασανιστήρια αποτελούν καθημερινό φαινόμενο.

Παράλληλα η κρίση του χιλιανού καπιταλισμού μεταφράζεται σε μια πραγματικά άθλια οικονομική κατάσταση. Το εξωτερικό χρέος της χώρας αντιπροσωπεύει το 80% του εθνικού εισοδήματος ο πληθωρισμός καλπάζει, και η ανεργία έχει φτάσει στα 35% - στες εργατικές συνοικίες ξεπερνά το 48% και στη νεολαία το 70%. Πάνω από 7 εκατομμύρια υποσιτίζονται. Χιλιάδες οικογένειες είναι αναγκασμένες να ζήσουν με 50 δολάρια το μήνα ενώ το επίπεδο φτώχειας είναι 110 δολάρια! Η κατάσταση είναι ακόμα πιο δραματική γι' αυτούς που δεν έχουν ούτε που να κοιμηθούν. Εμφανίζεται έτσι το φαινόμενο οι παραγκογειτονίες να αποτελούν ολόκληρες πόλεις.

Οι προβλέψεις για την ανάπτυξη της οικονομίας το '85 μιλούν για -5% ως 0%!

Αυτή η άθλια οικονομική κατάσταση, που οι συνέπειες της μαστίζουν τους χιλιανούς εργάτες, αποτελεί πραγματική πίεση και για τον Πινοσετ που ξέρεται πολύ καλά τι σημαίνει το «κτύπημα των κατσαρόλλων» από τες οικοκυρές.

Η οικονομική κρίση όμως είναι αποτέλεσμα των αντιφάσεων του ίδιου του καπιταλισμού και έτσι καμμία προσπάθεια του δικτάτορα δεν μπορεί να σώσει την κατάσταση.

Η πλήρης ανικανότητα της δικτατορίας και η ολοκληρωτική κατάρρευση της οικονομίας - βιομηχανία, γεωργία κλπ. ετοίμασαν το δρόμο για μια μαζική κινητοποίηση από μέρους της εργατικής τάξης.

Σήμερα, ο Πινοσετ, δεν έχει καμμία κοινωνική βάση πάνω στην οποία να στηριχτεί. Όλα τα στρώματα της κοινωνίας είναι εναντίον του. Ο λόγος που δεν παραιτείται ή δεν προχωρά σε κάποια «εκδημοκρατικοποίηση» από τα πάνω είναι γιατί σε μια τέτοια περίπτωση θα πρέπει να πληρώσει με το κεφάλι του για τα εγκλήματα των τελευταίων 11 χρόνων.

Όμως τα χρονικά περιθώρια γι' αυτόν άρχισαν να στενεύουν. Οι εξαθλιωμένες μάζες της Χιλής, με πρωτοπόρους τους σοσιαλιστές εργάτες και νεολαίους, είναι αποφασισμένες να ξεφορτωθούν την καταπίεση και τη μιζέρια.

Ο αγώνας τους αυτός είναι σκληρός και δύσκολος. Δεν είναι αντιμέτωποι μόνο μ' ένα αδιάτακτο καθεστώς αλλά και με την ίδια την πείνα και τες στερήσεις. Όμως δεν είναι μόνοι. Έχουν την υποστήριξη του παγκόσμιου εργατικού κινήματος που γνωρίζει πως ο αγώνας των χιλιανών εργατών είναι και δικός του αγώνας. Γιατί οι κοινός εχθρός της εργατικής τάξης είναι ο καπιταλισμός, αυτός που γέννησε και υποστηρίζει το τέρας της χιλιανής χούντας.

Οι Κύπριοι εργαζόμενοι έχουν διεθνιστικό καθήκον να βοηθήσουν και να συμπαρασταθούν σ' αυτό τον αγώνα. Η Σοσιαλιστική Έκφραση σίγουρη για την ανταπόκριση της εργατικής τάξης διοργανώνει έρανο για οικονομική ενίσχυση των χιλιανών σοσιαλιστών. Και η ελάχιστη συνεισφορά, γι' αυτούς είναι πολύ σημαντική και ενισχυτική αν λάβουμε υπόψη μέσα σε ποιες δύσκολες συνθήκες διεξάγουν την πάλη τους.

Έτσι η εφημερίδα μας απευθύνεται σ' όλους τους εργαζόμενους και τους καλεί να συνεισφέρουν γενναιόδωρα για: — να ελευθερωθεί ο

χιλιανός λαός από τα δεσμά της δικτατορίας Πινοσετ.

— να τιμωρηθούν οι ένοχοι των 40.000 δολοφονημένων.

— να αναλάβει η ίδια η εργατική τάξη την εξουσία.

Οι εισφορές μπορούν να αποστέλλονται στην διεύθυνση της εφημερίδας ή να παραδίνονται στους πωλητές.

£4,000 στο χόρο της Σοσ. Έκφρασης

£4,000 θα αποφέρει τελικά ο Χριστουγεννιάτικος χορός της Αριστερής Πτέρυγας όταν θα έχουν μαζευτεί όλες οι καθυστερημένες εισπράξεις από λαχεία, εισφορές, διαφημίσεις. Ο χορός, που έγινε στο κέντρο Ριβιέρα στο Δάλι και οργανώθηκε για πρώτη φορά εξ ολοκλήρου από την οργάνωσή μας (νοικιάστηκε μόνο το χτίριο) προσέλκυσε πάνω από 250 άτομα.

Με την ευκαιρία αυτή απολογούμαστε σ' όσους δεν είχαν την ίδια περιποίηση που συνήθισαν στους χορούς της Έκφρασης. Αυτό ωφειλόταν σε διάφορους λόγους (χτίριο, προσέλευση, απειρία κ.ά) που δεν είχαν ληφθεί υπόψη και που σίγουρα θα αποφευχθούν στο μέλλον. Πάντως η διασκέδαση και η συντροφική ζεστασιά που καθιερώθηκε στις κοινωνικές εκδηλώσεις της Αρ. Πτέρυγας όχι μόνο δεν απουσίασαν αλλά επικράτησαν παρά τα προβλήματα.

Τα χρήματα που εισπράχθηκαν από το χορό αποτελούν μια τεράστια συνεισφορά στο ξάπλωμα των Μαρξιστικών ιδεών μέσα στο εργατικό κίνημα της Κύπρου. Οι ανάγκες όμως της οργάνωσης και της εφημερίδας μας είναι συνεχείς και αυξανόμενες όσο βελτιώνεται και ξαπλώνεται.

Έτσι όλοι οι φίλοι, αναγνώστες, συνδρομητές, υποστηρικτές της Έκφρασης πρέπει να συνεχίσουν την οικονομική τους συνεισφορά και να την αυξήσουν μέσα στο 1985 για να μπορέσει η εφημερίδα να βγαίνει πιο συχνά και πιο βελτιωμένη. Υπάρχουν ακόμα δώρα που κληρώθηκαν στο χορό και δεν έχουν ζητηθεί. Ζητήστε τα από τα τηλ. 021-61553, 051-51040, 041-53583.

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ
02451, 10823, 19268, 01508,
02122, 00765, 13063, 06242,
14948, 05271, 15829, 06542.

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

**ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΦΡΑΣΗ**

**Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553 051-51040
041-53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500